Akbaba

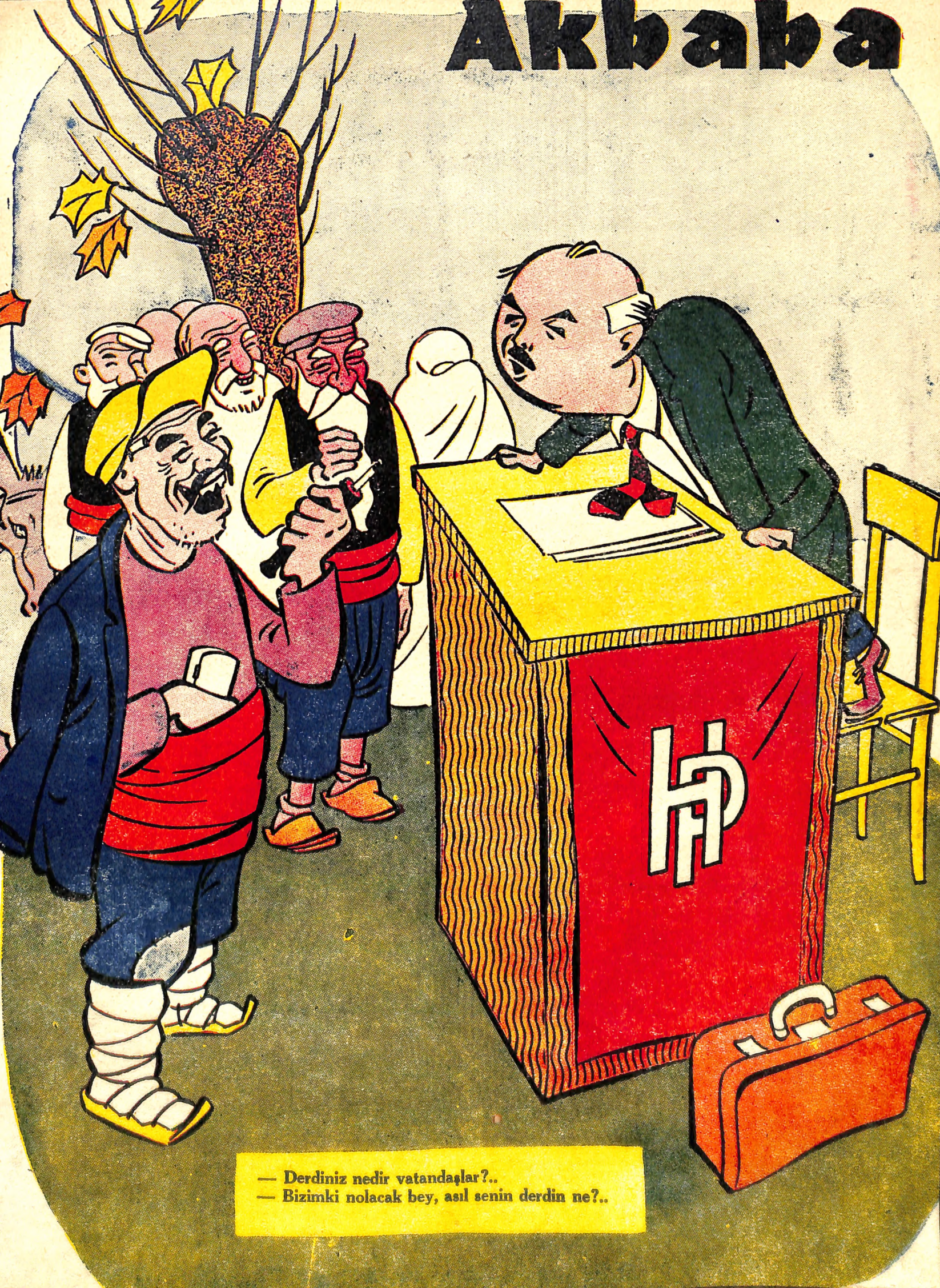

— Derdiniz nedir vatandaşlar?..
— Bizimki nolacak bey, asıl senin derdin ne?..

AKBABA YAYINLARI

AKBABA YAYINEVİ'nin neşrettiği yeni ve eski bütün kitapları aşağıdaki kitabevlerinde bulabilirsiniz:

İKBAL KİTABEVİ

Ankara caddesinde, Tan Matbaası karşısındaki İkbal Kitabevinde, Yayınevimizin bütün kitaplarını günü gününe bulabilirsiniz.

KİTAP SARAY

Akbaba Yayınevi'nin yeni ve eski bütün kitaplarını, Beyoğlunda, İstiklâl caddesinde, Kitap Saraydan tedarik edebilirsiniz.

BİRLİK

Maçka ve Nişantaşındaki okuyucularımız, Yayınevimizin bütün eserlerini, Valikonağı caddesindeki Birlik Kitap ve Kırtasiye Mağazasında günü gününe bulabilirler

İ G.M.

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

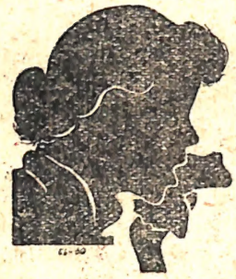

BAŞ AĞRILARINA KARŞI

OPON

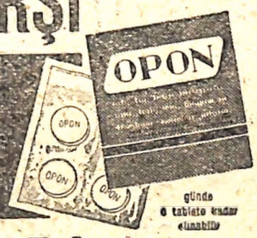

FAYDALIDIR!

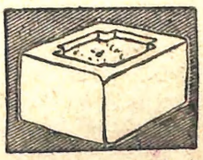

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

Bol Köpüklü - Nefis Kokulu

PURO

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 TL.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYBİ ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

SAYI : 237 C.: 10 4 EKİM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İstanbul

NERESİNDEN bakarsanız bakınız, Sarayburnundan, Selimiyeden, Çamlıca tepesinden, Aksaraydan, Taksimden... İstanbulda her güzel şey Allahındır, her çirkin şey kulun!

İstanbulda Türk mimarını, yalnız bir kaç kubbede ve minarede görürsünüz: Süleymaniyede, Sultanahmette, Yenicamide... Bir de çeşmelerimiz vardır: Şimdi mermer iskeletleri kalan, damarlarından hayat çekilmiş, pirinç muslukları ve bakır tasları koparılmış anıt çeşmelerimiz.

Meşrutiyet İstanbula ne verdi?. Bir Meclis binası mı? Bir Belediye Sarayı mı? Bir Şehir Tiyatrosu mu?.. Hayır, hantal bir postahane!

Ya cumhuriyet?.. Yirmi beş senede dört köşe bir Radyo evi!

Şehircilik mi dediniz? Avrupalı plânlar evrak mahzenlerinde çürüdü. Memur ve kalfa zevkinin son yadigârı Taksim meydanındaki, birbirinin yatak odasını gözetleyen gün görmez apartmanlarıdır.

Eh, kâtip masasından da bundan daha iyi eser bekleyemezdik!

İstanbulu, bütün çevresiyle değil, biz kendi mahallemizi bile tanımayız. İnanmazsanız, bir sabah, her gün geçtiğiniz yola sağlı sollu bakınız: Yeni yeni keşfedeceğiniz hendese çirkinlikleri sizi bekliyor.

Yüz yıllardır bizim İstasbuldaki durumumuz La Fontaine'in çöplükte inci bulan horozundan farksızdır.

Neye mi böyle olmuş?.. Geçen haftaki basın toplantısında, Lütfi Kırdar'ın söylediği bir cümlede bütün «neye?» lerin cevabını bulursunuz. Eski İstanbul valisi:

— Ben, Tekel binası önündeki bir parmaklığı kaldırmak için tam beş sene uğraştım ve... kaldıramadım! diyor.

Şimdi, bir o enerji yamyamı beş seneye bakınız, bir bu beş güne: İstanbulda imar beş koldan yürüyor!

Bir kaç ay evvel, 1956 nın bir kalkınma yılı olacağını müjdeleyen Fahrettin Kerim'e, kös dinlemiş İstanbullular bıyık altından gülümsemişlerdi. Bugün, Beyazıt meydanına indirdiği ilk kazmanın akisleri şehrin her köşesinden geliyor: Topkapıdan, Karaköyden, Balıkpazarından, Boğaz kıyılarından... Üstadın siftahı sahiden uğurlu imiş!

Asırların molozları altında ezilen İstanbul, onu yaralı ellerinden tutan coşkun kuvvete dayanarak silkine silkine ayağa kalkıyor.

Edebiyat tarihimiz, bize Sultan Osman'ın bir kıtasını verir:

Osman, Ertuğrul oğlusun,
Oğuz, Karahan neslisin,
Hakkın bir kemter kulusun,
İstanbul al, gülzar yap!

İlk Osmanlı padişahının, İstanbulu almak rüyası beş yüz yıl önce hakikat olmuştu. Gülzar yapmak rüyası ise, ancak şimdi, fetihten beş yüz yıl sonra hakikat oluyor.

İstanbul, Adnan Menderes'i unutmıyacaktır.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

İSTANBULDA İMAR HAMLESİ :

Muhalefet — Kıymaaa!..

Yazan: Boyalıdır Sürünmesin

●

— Vatandaşlar! Aziz vatandaşlar! Muhterem vatandaşlar!

Bugün çok ilerlemiş bulunuyoruz. Bazıları bunu inkâr etmeye çalışıyor. Hiç güneş balçıkla sıvanır mı? Sıvanmaz. Mademki güneş balçıkla sıvanmaz, öyleyse güneşi balçıkla sıvamaya çalışanlara, yani geri kaldığımızı söyleyenlere inanmayınız.

Ben size bugün ne kadar, nerelere kadar ilerlediğimizi anlatacağım, o zaman sizlere, geri kaldığımızı söyleyenlere güleceksiniz.

Meselâ bakın, bugün İstanbuldan buraya kadar Dizel motorlu gemilerle 3 gün 3 saatte gelinebiliyor. Siz belki hatırlarsınız, belki hatırlamazsınız, bu Dizel motorlu gemirlerden önce buharlı gemiler vardı. Onlardan önce de yelkenli gemiler vardı. Yelkenli gemilerle, şimdi 3 gün, 3 saatte aldığımız bu yolu, o zaman 3 ayda zor alıyorlardı.

Vatandaşlar! Aziz vatandaşlar! Muhterem vatandaşlar!.. Bu az ilerleme midir? 3 aylık yolu, 3 güne indirdik.

Ya yelkenli gemilerden önce? O zaman, tarihlerin yazdığına göre, bu yol karadan üç senede zor alınırdı. Bir üç seneyi, bir de üç günü gözünüzün önüne getirin.

Gelelim yollara... Pek muhterem vatandaşlar! İşte gözünüzün önünde... Şu meydandaki asfalta bakın. Eskiden asfalt var mıydı? İçinizde ellisini geçkin olanlar hatırlarlar ki, eskiden asfalt masfalt yoktu. Daha eskiden kaldırım da yoktu. Çok daha eskiden toprak yol bile yokmuş. Ondan da önce, insanlar yol diye bir şey bilmiyorlarmış. Bir de ilerlemedik diyorlar. Daha nasıl ilerliyelim? Ya yol yapmasaydık, ne olacaktı? Dağdan, bayırdan dolaşmak zorunda kalacaktınız.

Şu elektrik ışıklarına bakın! Her yerde şıkır şıkır elektrikler yanıyor. Bundan yüz sene öncesine gelinceye kadar elektrik var mıydı? Yoktu. O zaman petrol lâmbaları vardı. Üç yüz sene önce, petrol lâmbası da yoktu. İnsanlar geceleri mum ışığında yaşarlardı. Daha eskiden çıralar yakarlardı. Ya yüz bin sene önce?.. Çıra bile yoktu.

Bir de ilerlemiyoruz diyorlar.. Peki, ilerlemiyoruz da bu elektrikler ne? Bu yollar ne? Bu gemiler ne? Elektriği yaptırmasaydık da karanlıkta kalsaydınız, geceleyin birbirinize çarpıp kafanız gözünüz yarılsaydı, daha mı iyi idi? Bu gemileri almasaydık, yüze yüze mi gidecektiniz?

— Üleeen.... Bunu unutmurlar be!..

Memleketin neresine bakarsanız bakın, bir ilerleme görülüyor. Şu otomobillere bakın, Ford var, Şevrole var, Buik var, Kadillak var, ne yok? Allaha şükür, marka marka, hepsi de var. Peki, ilerleme yok da bunlar nasıl oldu? Elinizi vicdanınıza koyun da söyleyin, bundan iki yüz sene önce, otomobil var mıydı bu memlekette? Şuna inanın ki, muhterem vatandaşlarım, beş bin sene önce bu memlekette doğru dürüst kağnı bile yoktu. Öküz var ya öküz, hani şu bildiğimiz öküz, yüz bin sene önce, o bile yoktu. E peki, insaf edilsin, bütün bunlar nasıl oldu? Şimdi göklerimizde uçaklarımız, gemilerimizde kaçaklarımız, her şeyimiz var.

Ya radyo?. Ya telefon? Ya düdüklü tencere? Bunlar bir memleket için ilerleme değil mi?

Vatandaşlar! Aziz vatandaşlar! Muhterem, pek muhterem vatandaşlar! Gelelim eğitim alanına... Her alanda olduğu gibi, bu alanda da çok şeyler yapmış bulunuyoruz. Bir defa şu gazetelere, kitaplara bakınız. Beş yüz sene önce matbaası bile olmıyan bir memleket için, bu matbaalar az şey midir? Ya okullar?.. Bugün sayısız ilk, orta okullarımız, liselerimiz var. Üniversitelerimiz var. Daha da olacak Allahın izniyle. Eskiden bu kadar okul var mıydı? Yoktu. Bundan bin sene önce Üniversitenin lâfını bilen bile yoktu.. O zaman buz dolabı, telgraf deseniz, size gülerlerdi. Şimdi buzdolabı deyince, elektrik süpürgesi deyince, size gülen var mı? Bu ne müthiş, ne korkunç bir ilerlemedir.

Gelelim sağlık alanında yaptığımız işlere.

Vatandaşlar! Pek aziz ve pek muhterem vatandaşlar! Bundan 3 yüz sene öncesine gelene kadar, bu memlekette, çiçek aşısı yoktu. Çocuklar okula girerken çiçek

ANTİALKOLİZM KONGRESİ!...

aşısı olmuyorlardı. Belediye doktorları da boşu boşuna oturuyorlardı. Şimdi Allaha şükürler olsun doktorlar aşı yetiştiremiyorlar. 5 yüz sene önce tetürdiyot var mıydı? Varsa söyleyin. Kimse çekinmeden söylesin rica ederim, dört yüz sene önce aspirin var mıydı? Yoktu. Hem o kadar gerilere gitmeye ne lüzum var? Daha yüz sene evvel biz bile yoktuk, biz... Var mıydık? İçinizde iki yüz sene önce olan varsa, hiç çekinmeden söylesin. İşte, hepimizin içinde söz veriyorum, içinizde iki yüz sene önce olan varsa, çıksın ortaya, vallâhi bir şey yapmıyacağım, mahkemeye de vermiyeceğim. Eskiden bu memlekette hiç bir şey yoktu. Hatta bu memleket bile yoktu. İki bin sene önce memleket var mıydı?

Ben size daha mühim bir şey söyliyeyim: İki bin sene önce insan bile yoktu dünyada... Hangi insan? Dünya yoktu be!.. Bir milyon sene önce dünya bile yoktu. Var mıydı?

Aziz vatandaşlar, pek muhterem vatandaşlar! Bir o zamanı düşünün, bir de şimdiki zamanı... Mağaralarda yaşasaydık, naylon çorabımız, karılarımızın lâsteks mayosu, bizim plâstik kasık torbalarımız olmasa daha mı iyiydi?

Kim ne söylerse söylesin, inanmayın! İşte her şey meydanda. Görüyorsunuz ki, çok ilerledik!..

B. E. N.

●

SABIRLA KORUK

Boynunda bir ip, ipin ucu fidana bağlı, hem fidanı suluyor, hem ağlıyordu. Nihayet bahçenin önünden geçen biri dayanamadı:

— Ne ağlıyorsun? diye sordu.

Adam anlattı:

— İntihar edeceğim ama, şu büyüyünceye kadar nasıl sabredeceğim, onu düşündükçe ağ layasım geliyor!

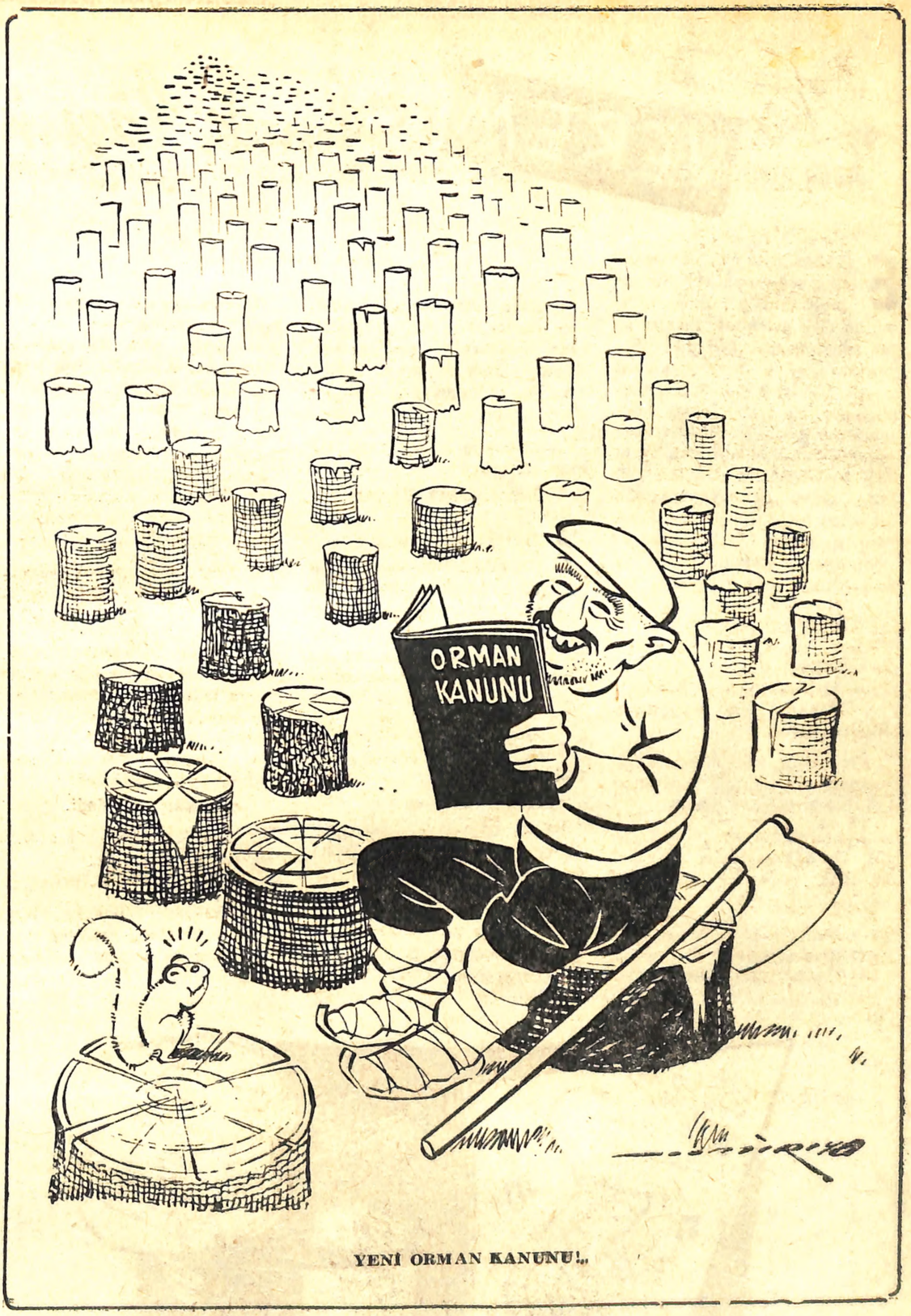

YENİ ORMAN KANUNU!..

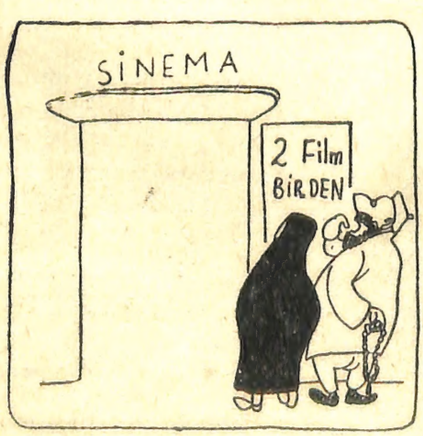

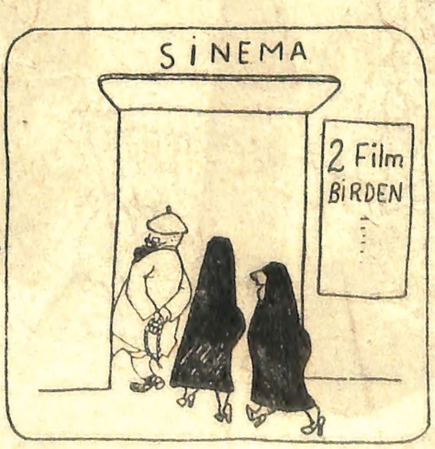

YAZISIZ!...

MÜJDELER OLSUN

Neclâ, Mahmutla nişanlanmıştı. Hemen nişanlısının yanında telefonu açtı:

— Şükran, sen misin hayatım? diye sordu. Sana çok çok teşekkür ederim. Minnettarım vallâhi. Ya, evet... Oldu. Nişanlandık. Öğrettiğin numarayı tatbik ettim. Öyle bir söktü ki, burada olup da görmeliydin!

MUHAKKAK

Nişanlanacağı kıza sordu:

— Nasıl, akrabanı sevebilecek miyim?

— Muhakkak, hepsi de zengindir!..

VEREM olmak lâzım...

Yazan: Nâzân NAZLI

EVLENDİK ya... Evlenince insan ne yapar? Ne yapılacağını bilmiyordum da, ne diye evlendin? Bilmez olur muymuşum? Bal gibi biliyorum işte... İnsan evlendi miydi, ilk işi kışlık kömürünü almaktır. Ne kadar ateşli olursan ol, karlı karayel üfürdü müydü, zemheri zürefası gibi tiril tiril titrersin. Onun için, biz şu samanlığın seyran olduğu hikâyeyi bırakalım da bir ayak önce şu kışlık kömürümüzü alalım diye işe koyulduk. Eşe dosta sorduk, bunun yolu nedir?

— Ohoooo... dediler, alamazsınız.

— Neden?

— Alamazsınız da ondan...

— Hakkım değil mi yahu? Allah Allah...

Kim bana, kömür alamazsın dediyse, ona haktan hukuktan sıkı bir konferans çektim.

Mahallemizin muhtarına gittim. On dakika kadar ihtiyarın öksürük nöbetinin geçmesini bekledikten sonra:

— Hangi takımı tutuyorsunuz? diye sordum.

— Demokratları, dedi.

— Hah... Ben de o takımdanım, dedim, ben falan sokakta, filân numarada oturuyorum. Kömür almak istiyorum. Takım arkadaşı olduğumuza göre artık bizi gör.

— Şimdiye kadar nasıl kömür alıyordun?

— Hiç almadım. İlk defa alacağım.

— Buraya nereden geldin?

— Efendim, ben mes'ut bir aile yuvası kurdum. Bundan önce nerde akşam orda sabah. Şimdi mes'ut aile yuvamızdaki kuşların kışın sıcak yuvamızda ısınmaları için kömür almak istiyorum.

— Sizin ve eşinizin geldiği yerden birer beyanname getirin!

— Baş üstüne.

Acele telgraflar, yıldırımlar, cevaplı, teahhütlü mektuplarla bir buçuk ayda beyannamelerimiz geldi. Bu sefer muhtar:

— Kömür tevzi müessesesine dilekçe vereceksiniz! dedi.

— Başüstüne!

Dilekçelerimizi verdik. Muhtarlıktan doldurulacak bir kâğıt verdiler. Kim demiş kömür alamazmışım diye?... İşte kâğıdını aldık. Muhtar kâğıdımızı doldurdu. Tekrar kömür dağıtma yerine götürdük. Bir imza... Tamaaam... Kömür alır mıyım, alamaz mıyım görsünler. İşte imzasını aldık. Efendim bizim halkımız istiyor ki, cebine koysun parasını:

— Ver bana bir ton kömür! desin, şıp diye kömürünü alsın!

Hiç olur mu öyle şey? Burası bakkal dükkânı mı be? Bakkal dükkânına bile gidince sıranı beklersin, burada bu kadar memur var, onlar ne iş yapacak? Oradan başka bir imzaya... İmzalar bitince en son masadaki memur gülerek:

— Kömür mü? dedi.

Bu nâzik gülümseyişe aynı nâzik bir gülümseyişle:

— Evet... Kömür, dedim.

Memurun yüzündeki gülümseyiş biraz daha genişledi:

— Demek kömür istiyorsunuz?

Neş'eli insanlara bayılırım. Ben de bu neş'eli, sevimli memur gibi gülmeye çalışarak:

— Ya... Kömür... Kömür istiyorum, dedim.

Dikkat ettiniz mi bilmem, bizde memurların çoğunun suratı asıktır. Halk hizmetinde olan bir adamın, halka surat asmasının mânasını bir türlü anlıyamam. Memur büsbütün gülmeğe başladı. Sesli sesli gülüyordu.

— Kömür değil mi?

Ben de onun kadar gülerek:

— Kömür ya... Kömür, dedim.

Bir kahkaha koyuverdi. O kahkahayla güler de ben durur muyum? Bir kahkaha da ben patlattım. Karşımızdaki gülerken somurtacak değilsiniz ya... O güler, ben gülerim. Allah hepimizi güldürsün.

— Demek, hah hah hah... Kömür ha? Hah hah hah!...

İnsan bir kere makaraları koyverdi mi, artık kendini tutamaz. Ben ondan çok gülüyorum.

— Kömür...Ha, hah, hah...

Kasıklarımızı tuta tuta gülüyoruz, gözlerimizden yaş geliyor. Artık neredeyse katılacağım.

— Kömür mü? Hah hah hah..

— Hah hah hah... Kömür ya...

— Yok ki...

— Neee?.. Yok mu? Peki, neden gülüyorsun?..

— Yok da ona gülüyorum, hah, hah, hah!...

Benim artık gülmem, hattâ ağlamam lâzım ama, kendimi tutamıyorum ki.. Boyuna gülüyoruz. Bir sinir gülmesi bu. Allah razı olsun, bir sandalyeye oturttular, bir bardak su verdiler, yanaklarımı tokatladılar, kolonya koklattılar, biraz kendime geldikten sonra:

— Yâni, dedim, şimdi biz kömür alamıyacak mıyız?

— Eskidenberi alanlara bile zor veriyoruz. Siz daha yenisiniz. Size yok.

— Peki, kış kıyamette bizim mesut aile yuvamız ne olacak? Hani sıcak aile yuvası?...

— Bir şartla alabilirsiniz.

— Nedir?

— Evinizde romatizmalı biri varsa, bir rapor getirirsiniz. O zaman çeyrek ton veririz.

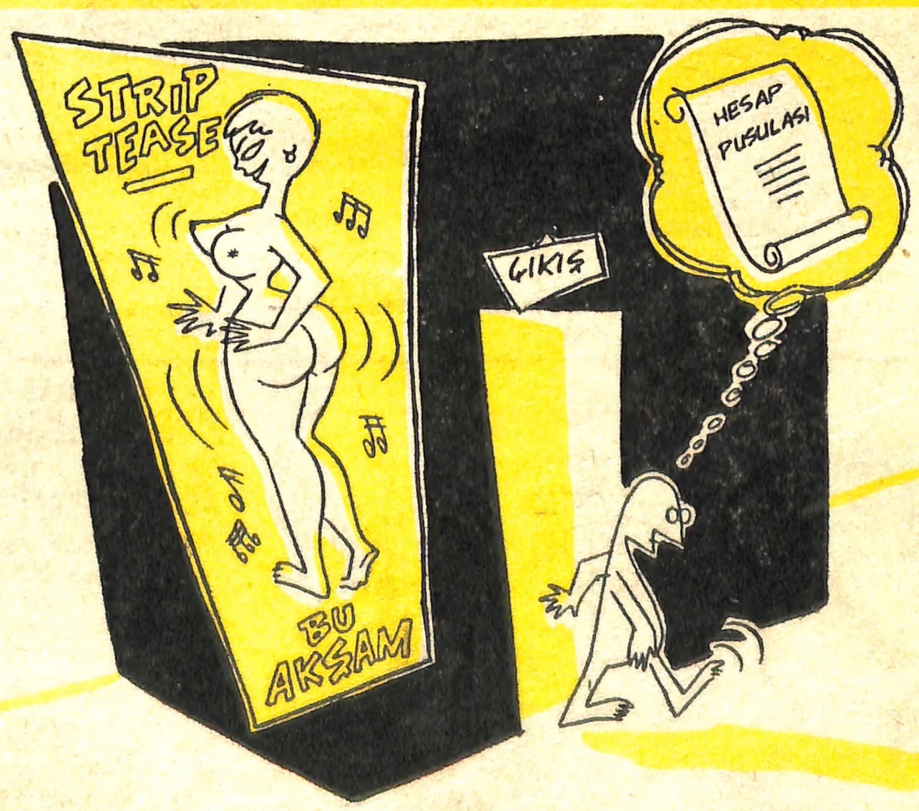

STRİP - TEASE!..

BİR DANSÖZ YARI ÇIPLAK BASIN TOPLANTISI YAPTI.. (Gazeteler)

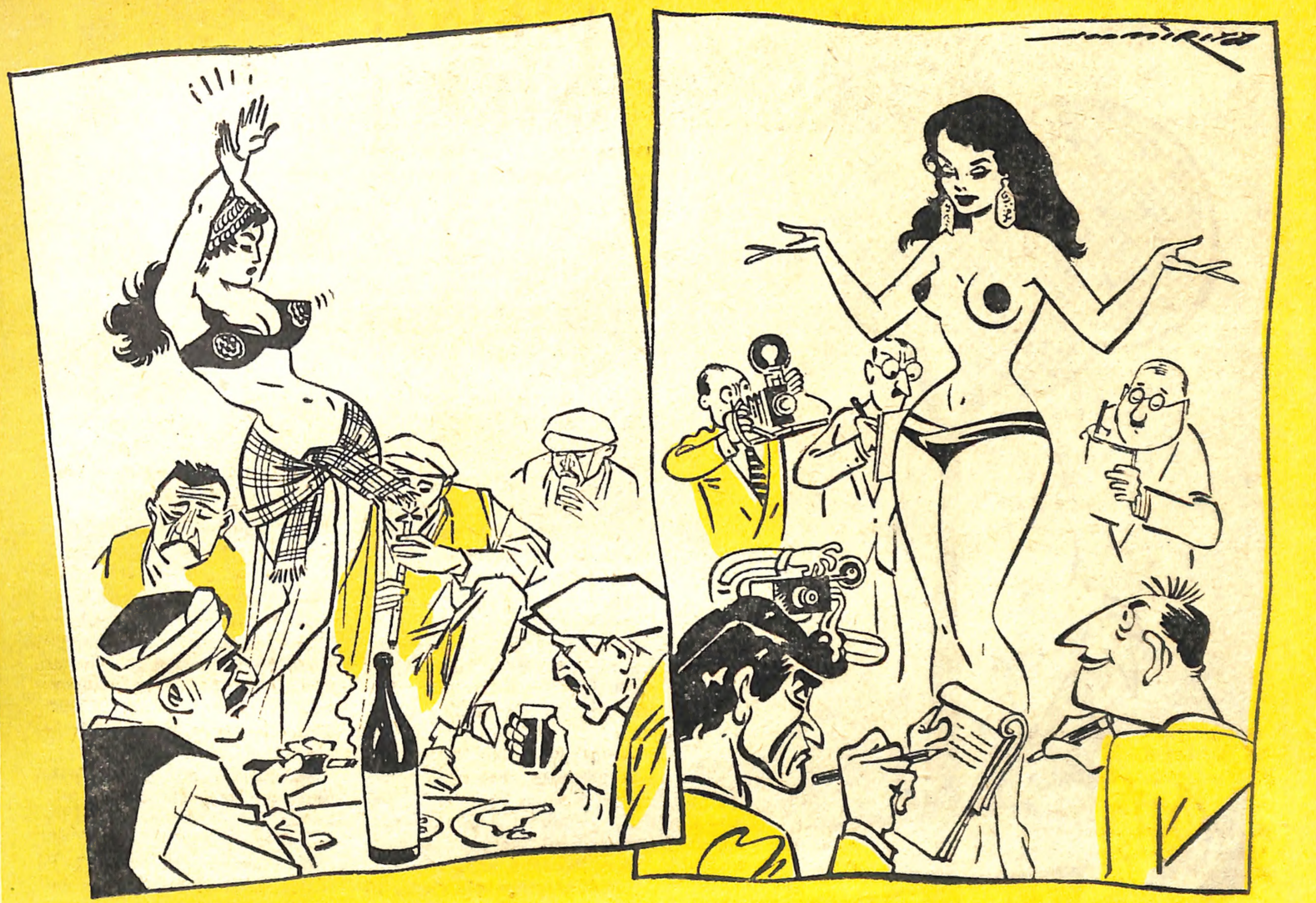

Anadoluda: Oturak âlemi! **İstanbulda: Basın toplantısı!..**

Eve koştum:

— İçinizde romatizmalı olan var mı? dedim.

Kaynanam:

— Aman ilâç mı bulunmuş? On senedir şu romatizmadan neler çekiyorum. Allah bilir, dedi.

Kaynana deyip geçmeyin, kaynananın romatizmalısı işte böyle bazan işe de yarar. Raporu da aldık.

Eh, bir şu kömürü alırsam, bana, kömür alamazsın diyenlere neler yapacağımı ben bilirim. Kötümser insanlar! Hastalar dururken sağlamlara kömür verilecek değil ya... Sen de romatizma ol, sana da kömür versinler.

Raporu götürdüm.

— Bu rapor geçmez! dediler.

Galiba sahte zannetmişlerdi.

— Bozuk mu? dedim.

— Değil ama geçmez. Tam teşekküllü bir hastahaneden heyet raporu alacaksınız.

Hakları var. Şimdi o kadar çok sahte mühendis, sahte hâkim, sahte avukat, sahte doktor ortaya çıktı ki, raporu veren doktorun sahte olup olmadığını nerden anlasınlar. Onun için heyet raporu istiyorlar. Bütün bir heyet te sahte olacak değil ya...

Heyetten rapor almak, kömür almaktan çok daha zor. Uğraş, didin, bir ay diyende heyetten raporu aldım. Raporu elime alınca, bir de geniş nefes aldım. Kömür vermiyor diyorlar, elbette vermezler. Sen raporu almazsan sana kömürü nasıl versinler?

Raporu götürdüm.

— Maalesef...

— Neden? İşte rapor.

— Bu sizinki romatizma raporu.

— Siz romatizma raporu istediniz, romatizma raporu getirdik. Kanser raporu isteseydiniz, kanser raporu getirirdik.

— Eskiden romatizmalılara kömür veriyorduk ama, şimdi romatizmalılara da kömür yetişmediğinden, onlara da veremiyoruz.

— Eyvaaaah!.. Biz mes'ut aile yuvamızı nasıl ısıtacağız?

— Evinizde veremli var mı, veremli. Şimdi yalnız veremlilere kömür veriyoruz.

— Yok.

— Yoksa biz ne yapalım? Kömür almak için verem olmak lâzım.

Öyle kızıyorum ki şu karamsarlara. Bir de kömür vermiyorlar, derler. Pekâlâ da işte veremlere veriyorlar. Göreceksiniz, inşallah bu kışı sağ sâlim geçirelim, seneye hepimize kömür verilecek. Nasıl olsa soğuktan verem olmayan bir kişi bile kalmaz.

Şunu vereceksiniz mâdem, verem etmeden versenize, olmaaaz!... Verem olunca da:

— Kömür almak için ölmek lâzım, diyecekler, biz kömürü yalnız, ölüyü yıkamak için su kaynatmaya veriyoruz.

Bir de kömür vermiyorlarmış. Resmî muamele bu... Bir kere usûl konmuş. Sen ölmezsen onlar nasıl kömür versin? Hele şu kömürü bir alayım, kömür alamazsın diyenlerin, götürüp gözüne sokacağım.

Ateş - Sin

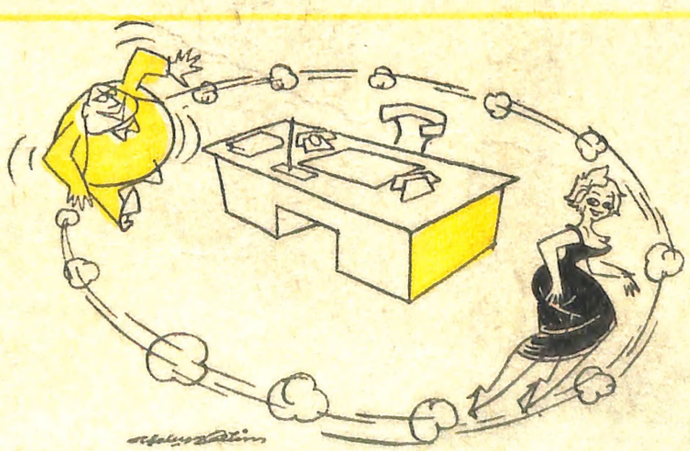

FASİD DAİRE!..

ALMANYADA KÂĞITTAN VE TAHTADAN YATAK ODÂSI YAPILDI.. (Gazeteler)

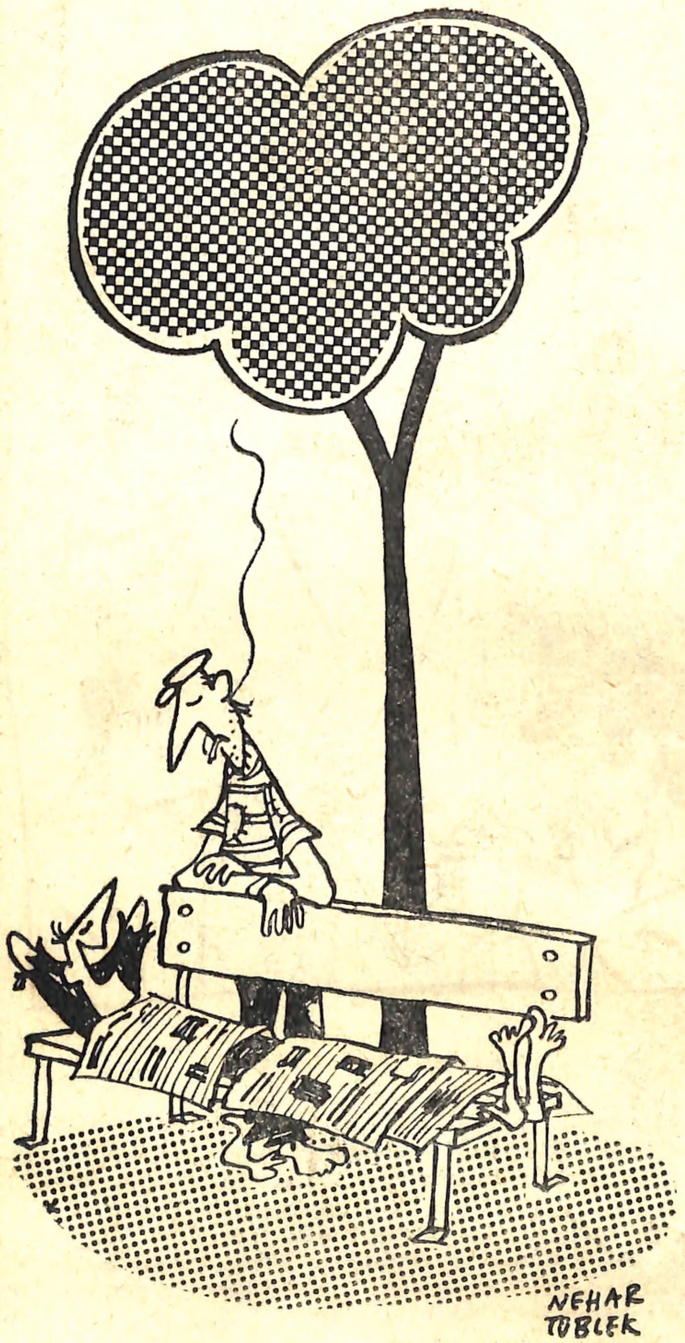

— Ulan, bunun patenti bizde be!..

AYAĞINA GÖRE

BİR okuyucu, Cumhuriyet gazetesine yolladığı mektupta şöyle diyor:

«Hakikaten dünyanın hiç bir yerinde görülmemiş bir şeydir bu... Ben hiç bir zaman yerli çorap giymem. Çünkü ayağıma uymaz. Bu ne ayıp şeydir.»

Okuyucu mektuplarına cevap veren Cumhuriyet yazarının yerinde olsaydım, ben mektuba şu karşılığı verirdim:

«Sevgili ve saygı değer okuyucumuz,

Çorap ve ayak üstüne yazılmış mektubunuz bizi bir çok düşündürdü. Size nasıl cevap vereceğimi pek kestiremiyorum. «Evet, haklısınız; çoraplar küçüldü» desem başım derde girer.

Geçende, lokantalarda porsiyonların küçüldüğünü gösteren bir karikatürü belediyemiz yalanladı. Şimdi çoraplar küçülüyor diye sizi haklı çıkarsam:

«— Hayır, yalan yazıyorsunuz, çoraplar küçülmüyor, büyüyor! O kadar büyüyor ki, ben artık ayağımı bir çoraba sokuyorum da, iki karış ta artıyor!» diye yalanmalar gelir.

Şimdi zamanımızda moda, küçülmek değil, büyümektir. Her şeyin büyüdüğünü, arttığını, çoğaldığını söyleyeceksiniz. Şimdi biz bir büyüklük çağındayız. Birisi: «— Yol...»

Dedi mi, adam arkadan belki uygunsuz bir şey söyler de başımız belâya girer diye, hemen lâfı ağzına tıkayıp şöyle diyeceksiniz:

«— Yol mu dediniz? Maşallah yollarımız uzuyor.»

Birisi: «— Ev...» dese;

«— Maşallah, evlerimiz yükseliyor...» diyeceksiniz.

— Gazeteyi okudum da aklıma geldi, galiba okullar açıldı!...

□

«— Maaş...» Deseler;

«— Artıyor.» diyeceksiniz.

Şimdi biz, büyüme, çoğalma, artma, uzama, genişleme çağındayız. Akşam pazarı gibi bir bolluktur, bir bolluktur gidiyor. Dostlar başından ırak. Sanki Allah son günlüğümüzü gösteriyor.

Bayım, siz çorap diyorsunuz, sanki bir küçülen çorap mı? Yalnız çoraplar küçülse, öper başımıza koyarız.

Şu oturduğumuz evlere baksanıza. Elini uzatsan tavana değiyorsun. Mutfakta dönemiyorsun. Telefon kabinesi gibi daracık odalar. Helâda çömelemiyorsun. Geçen gün yeni taşındığı evde helâya yanlamasına giren bir arkadaş bir türlü dışarı çıkamamış.

Nerde o eski bol odalar, geniş sofalar, yüksek tavanlar, Veliefendi çayırı gibi içinde at koşturulacak salonlar.

Hiç bu yakında at, eşek gördünüz mü? Atlar, eşekler bile küçüldü ayım. Hani o eski atlar, hani o efendime söyliye-

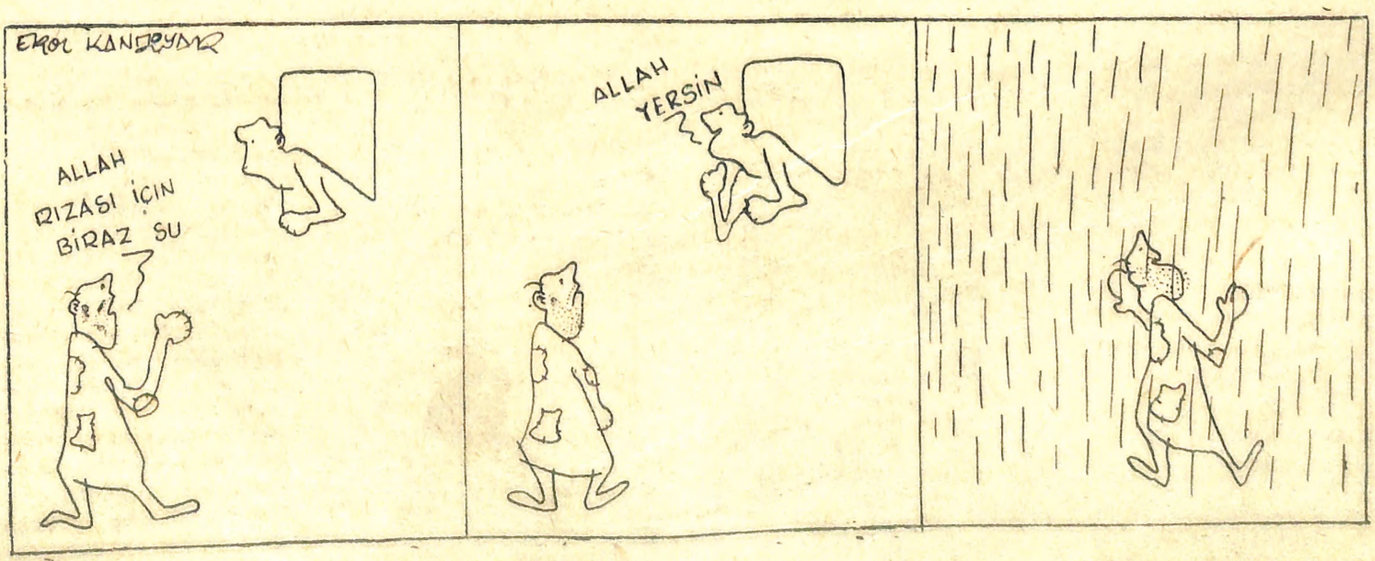

YAZISIZ!..

TOPPO

FENER - GALATASARAY MAÇI BİLETLERİ KARABORSADA:

— Baba, bu haftaki maçta kim kazanacak?
— Onu bilmiyecek ne var? Stadyum idaresi!.

— Miras yedi galiba!..

— Ne yaparsın a birader, iki odalı bir evi var!..

— Bayan Fifi, taksit borcunuzu almağa geldim...
— Şu sırada papel ne gezer bizde... Biraz sabret. Yakında bir filo geliyor!..

yim, eski eşekler? At dediğin at gibi olmalı, şimdikiler sıska, uyuz eşek gibi. Eşekler de kedi gibi. Kediler fare gibi, fareler pire gibi, pireler mikrop gibi. Ama siz yine habbeye kubbe, pireye deve diyeceksiniz, maşallah amma da büyüdük haaa, fil kadar olduk diyeceksiniz, o başka iş...

Hele şu cinsimize bakın, insan cinsine... Ne oldu bize böyle? Küçüle küçüle, ufala ufala cinsimiz kuruyacak. Bizim yeniçeri atalarımız topraktan kalksalar: «Güliver cüceler ülkesinde» gibi olurlar. En iri yarımız, iki parmakları arasında tahtakurusu gibi eziverirler.

Siz, İstanbul'un sayılı yerlerindeki, sırtları kapı kanadı gibi iri yarı delikanlılara, tığ gibi, fidan gibi kızlara ne bakıyorsunuz? Onlar sığır etinden büftek, bonfile yiye yiye maşallah sığır gibi olmuşlardır. Siz asıl kenar mahallelerimizdeki fasulye, nohut, mercimek yemekten, kuru fasulye tanesi kadar kalmış delikanlılarla, mercimek kadar kızlara bakın!...

Ama siz yine küçülüyoruz diyemezsiniz, her zaman, her yerde:

— Maşallah, maşallah... Her şey amma da büyüdü!.. diyeceksiniz.

Biz sizin ne demek istediğinizi şıp diye anlarız. O kadar da anlayışsız değiliz ya... Meselâ porsiyonlar küçülmedi diye yalanlama gönderenler, sanki porsiyonların küçüldüğünü bilmiyorlar mı? Allah Allah... Bunlar Merih'te oturmuyorlar ya canım? Bal gibi biliyorlar. Biliyorlar da, yine de:

«— Büyüdü...» diyorlar. Ârif olan anlar gayri.

Bütün bunlar iyi, hoş da, çorap işini soran okuyucuya ne demeli? Ben olsam şöyle derdim:

«Sevgili okuyucum,

Çorapların küçülmesinden şikâyete hiç hakkınız yok. Çoraplar küçülmemiş. Bazı ayaklar büyümüştür. Eğer başınıza çorap örülmesini istemiyorsanız, ayağınızı çorabınıza göre büyütün. Demokrasi toprağını münbit, hürriyet havasını bol buldum diye ayağınızı bu kadar büyütecek ne vardı?»

İNGİLTEREDE BİR FİLM GÖSTERİLİRKEN COŞA

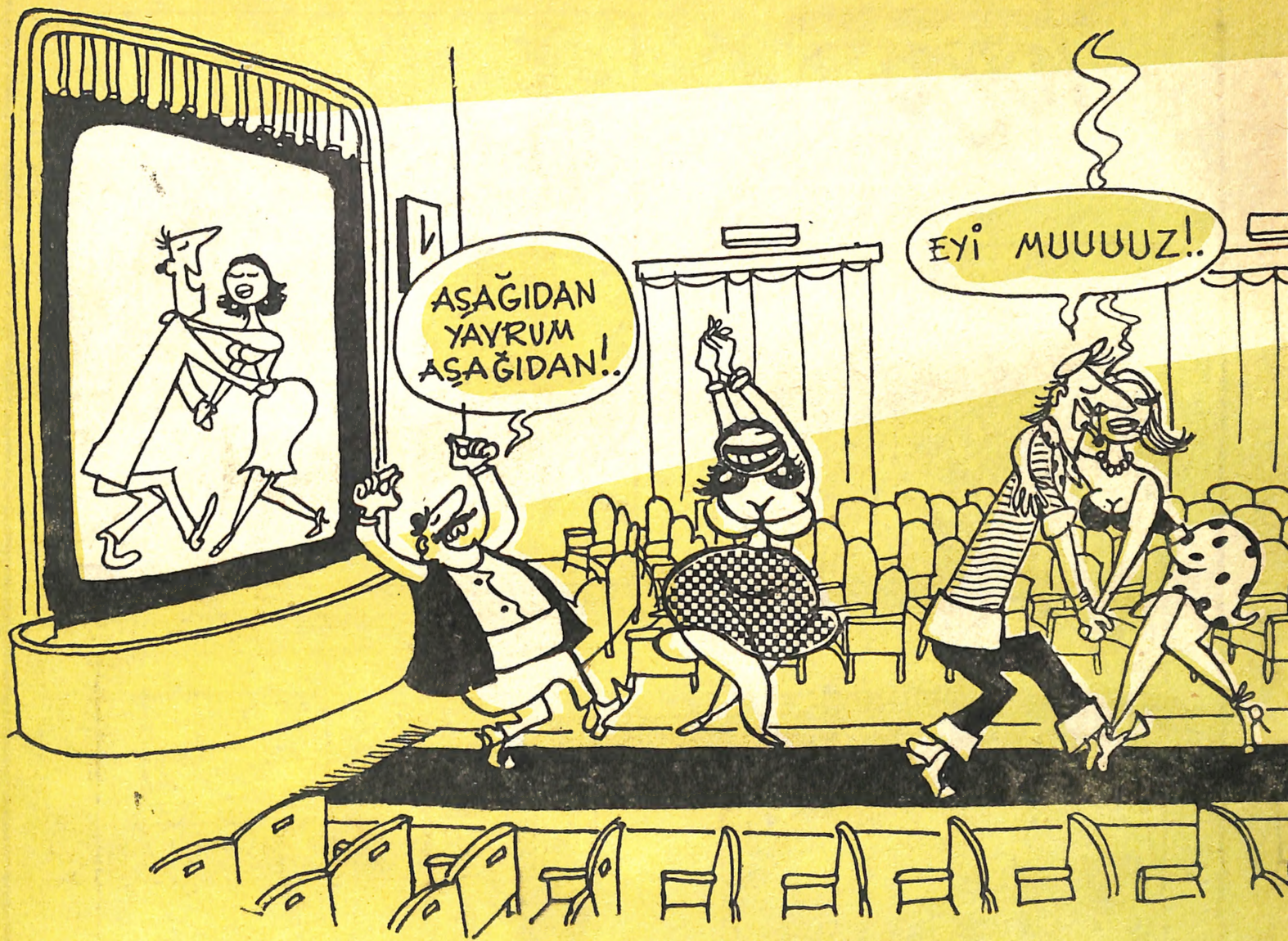

LONDRA MODA

Torbada keklik

Bütün partiler, 1958 seçimini mutlaka kendilerinin kazanacaklarını iddia ediyorlar — Gazeteler —

Değiliz pepe, tutuk.
Verdik mi birkaç nutuk,
Sağlam kafeste koltuk.
Yapma öyle ürkeklik!...
Seçim torbada keklik.

★

Adaylar boy boy bizim,
Nasıl olsa oy bizim,
Şu sandığa koy, bizim.
Öldü mü be erkeklik?
Seçim torbada keklik.

★

Az girinti, çıkıntı,
Var da ondan sıkıntı,
Yoksa olmaz ıkıntı,
Değiliz çünkü peklik.
Seçim torbada keklik.

Bırakmayız askıya,
Biz gelmeyiz baskıya.
Girsek biraz sıkıya,
Lâzım biraz döneklik,
Seçim torbada keklik.

★

Çatma sakın kaşını,
Sil gözünün yaşını!
Tutmuşuz su başını,
Yaşasın, çeşme beylik.
Seçim torbada keklik.

FALAN - FİLÂN

SERVİS KAPISINA

Kapı çalındı. Mağazanın adamı, hanımefendinin o günkü siparişlerini getirmişti. Kocası:

— Kim geldi? diye sorunca kadın:

— Bir şey değil, dedi. Sonra mağaza memuruna, aman, dedi, servis kapısından gel!

NASI

Şükran Özer, İzmire gitmi
ranları, hemen oteli istilâ ettile
sim imzalatmak, kimi de hatıra
genç, gayet buruşuk bir kâğıt
— N'olur bir kaç satır ya
— Daha düzgün bir kâğıdı
— Zararı yok efendim, na
temize çekeceğim...

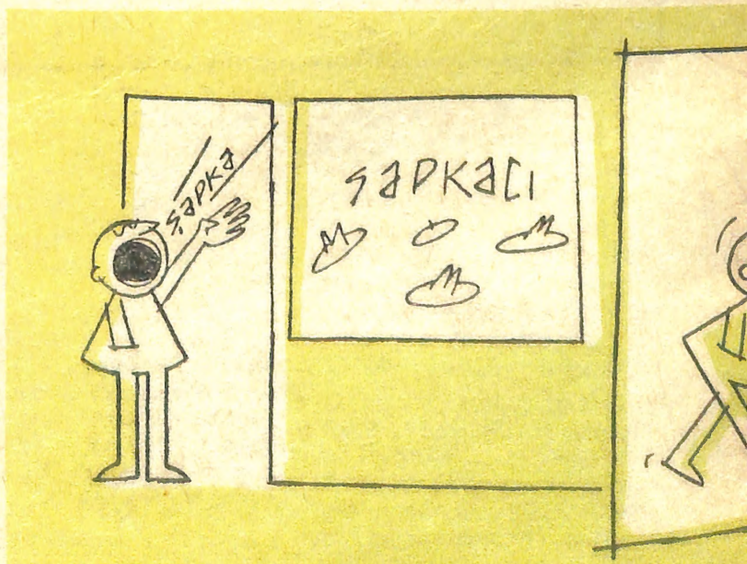

FRANSIZ MİZAHI :

MODERN SANAT

CLAUDE Marcel, fakir bir talebe idi. Liseyi bitirdikten sonra, resimdeki olaganüstü başarısını göz önünde tutan Lion belediyesi onu Paris'e göndermişti. Paris Güzel Sanatlar Akademisinde hemen dikkati üzerine çekti. Hem 1400 frank burs alıyor, hem de boş zamanlarında bir kolacının yanında çalışıyordu.

Bu ağır şartlar altında Akademinin en çalışkan talebesi, en çok eser vereni yine de Marcel'di. Bütün hocaları onun, yarının en büyük ressamı olacağına inanmışlardı.

Pol'le Akademinin son senesinde arkadaş oldular. Pol, Marcel'in tam tersine haylaz, resme kabiliyetsiz bir gençti. Ama zehir gibi zeki ve melek kadar da iyi kalpliydi. Pol, Marcel.den iki sene öndeyken, Akademiyi aynı yıl bitirdiler. Marcel, bitirme konkurdunda birinci olmuş, sanat eleştirmecilerinin daha o yaşta dikkatini çekti.

Akademiyi bitirdikten sonra, Marcel'e hayat hiç gülmedi. Hiç bir başarı kazanamadı. Bir zamanlar, öğrenciyken hocaların büyük ümit besledikleri Marcel, resimleriyle hiç bir başarı kazanamadı. Açtığı bir kaç sergi, sanat çevrelerinde ilgi ve dergilerde yankı uyandıramayınca, artık resimlerini sergilemek için salonlarda da yer bulamaz oldu. Yıllar geçtikçe adı, kendi arkadaşları arasında bile unutuldu. Zavallı yoksulluğun bataklığında çırpınmaya başladı. Sen nehri rıhtımına resimlerini serer, çok ucuza haftada bir tablosunu zor satardı. Bu da, şarap parasına bile yetmiyordu..

Oysa Pol, günün sayılı sanatçıları arasındaydı. Tabloları kapışılıyor, hepsi de çok pahalıya satılıyordu. Tablo simsarları Pol'ün peşinde koşuyorlardı. Sanat dergileri, gündelikleri eleştirmecileri ayda bir iki, ille onun sözünü ederlerdi. Sergileri, büyük bir olay olurdu. Ünü Fransa'yı aşmış, dünyaca tanınmış bir ressam olmuştu.

«Dünyamızın çağdaş büyük modern ressamları albümü» na Pol'den dört tane röpordüksiyon alınmıştı.

Kısacası Marcel'in adı sanı anılmadığı bu zamanda Pol, en gözde bir ressam olmuştu.

Akademiden çıktıklarından on dört yıl sonra bir akşam Marcel kolunun altında bir tablosu meyhaneye giderken, sokak üstündeki kahvelerden birinde Pol'ü gördü. «Burnu Kaf dağındadır hergelenin» diye düşündü. Selâm vermeden geçecekti. Ama, umduğu gibi olmadı. Arkadaşı:

— Marceeel!.. diye seslendi.

Sonra arkadaşlarının yanından kalkıp Marcel'in boynuna sarıldı.

— Nerelerdesin sen Marcel?

Marcel, eski püskü kadife elbisesinden, uzamış sakalından, saçından utanıyordu.

— Hiç, dedi, uğraşıyorum işte...

Marcel, o kahveye girmek istemedi. Oradaki Pol'ün arkadaşları olan sanatçılar kendisini umursamayabilirlerdi.

Pol, arkadaşının içinden geçenleri anlamış gibi, onun koluna girdi. Marcel'in her zaman gittiği küçük bir meyhaneye girdiler. Tez gâh başında şarap içiyorlardı. Bardaklar boşalıp doldukça, o karşılaşmanın ilk soğukluğu dağıldı. Öğrencilik günlerinin havası içinde senli benli konuşuyorlardı.

Marcel:

— Bana bak Pol, dedi, bir şeyi çok merak ediyorum. Biliyorsun ki ben...

Pol, arkadaşının sözünü kesti:

— Biliyorum, sen bizim sınıfın en iyi, en başarılı öğrencisiydin.. Bütün hocalar senin sayılı, büyük bir ressam olacağını söylüyorlardı.

— Yalnız bu kadar değil. Şimdi de senden iyi resim yapıyorum.

— Evet, yaparsın Marcel.

— Hattâ bir şarap parasına sokakta satmak için yaptığım şu resim bile, senin resimlerinin yanında büyük eserdir.

— Evet, doğru Marcel.

— Sen sanat tarihini bilmezsin, sen plâstik değerleri, sanat ekollerini, resim kurallarını da bilmezsin Pol.

— Bilmem Marcel.

— E nasıl oldu da sen bu kadar tanındın, bu kadar para kazandın? Ben hâlâ aynı heyecanla, durmadan çalıştığım halde şarap parası bile kazanamıyorum.

Pol, elini sevgili arkadaşının omuzuna koydu:

— Söylediklerimi yaparsan, sen benden büyük ressam olursun, benden çok para kazanırsın, dedi.

— Söyle, yaparım.

— Yapacağına yemin et. Dediklerimi tıpatıp yapacağına yemin et.

Marcel yemin etti:

— Namusun üzerine Marcel.

— Namusum üzerine Pol.

— Şerefin üzerine...

— Şerefin üzerine yemin ediyorum, yapacağım Pol.

— Şimdi beni dinle. Paran var mı?.

— Ne gezer...

Pol, arkadaşına beş bin dolar verdi:

— Kırk tuval alacaksın Marcel, hepsini yanyana gereceksin, Sonra kenarda köşede kalmış ne kadar boya varsa hepsini palete koyup, başlıyacaksın bu kırk tuvali rastgele, renk renk boyamıya... Hepsini boyadıktan sonra yat, uyu. Sabahleyin benim simsarıma gidersin, ondan benim adıma kırk çerçeve alırsın. Boyadığın tuvalleri çerçevelersin. Sonra bir sergi açarsın.

Gözleri şaşkınlıktan açılan Marcel:

— Sen çıldırdın mı Pol? diye bağırdı.

— Hayır, çıldırmadım. Sen her dediğimi yapacağına namusun üzerine söz verdin. Yapacaksın!

Sen sergini açınca, gelenler resimlere bakıp şaşıracaklar. Eleştirmeciler sana bu resimlerin anlamını soracaklar, senden açıklamasını istiyecekler. Sen o zaman onlara dudağının bir kenariyle gü leceksin, o kadar. Daha da sorarlarsa, bir kelime söylemezsin. Piponu çıkarırsın, dumanını karşındaki adamın burnuna üflersin.

Marcel hemen o akşam kırk tuval hazırladı. Fırçayı bir baştan bir başa bu kırk tuvale sürüyordu. Tuvallerde boyanmadık yer kalmayınca, iyice yorulmuştu. Yat tı uyudu. Ertesi gün Pol'ün resimlerini satan kolleksiyoncudan kırk çerçece aldı. Karmakarışık boyalı tuvalleri çerçeveledi. Yine Pol'ün aracılığı ile bunları en lüks salonlardan birinde sergiledi.

Sergiye gelip bunları görenlerin kimisi kızıyor, kimisi gülüyordu. Küfür edenler bile vardı.

Marcel, hiç oralı değildi. Arkadaşının dediği gibi, bir kenarda oturmuş, piposunu içiyordu. Yanına bir adam sokuldu:

— Ben «.....» gazetesinin sanat eleştirmecisiyim, dedi.

Marcel, adamı şöyle bir süzüp, başını öbür yana çevirdi.

Başka bir eleştirmeci de:

— Affedersiniz, kırk yıllık resim eleştirmecisiyim, dedi, hiç sizinkiler gibi resim görmedim.

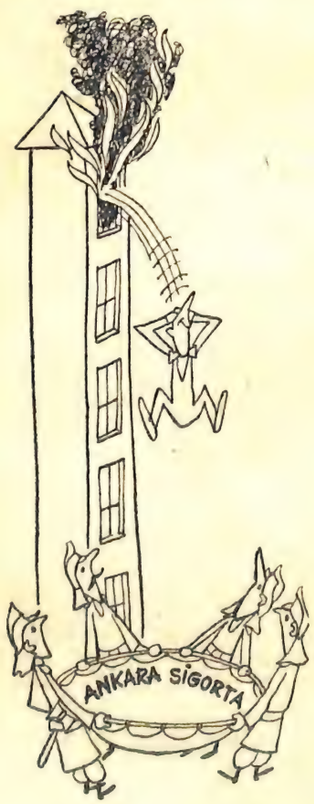

Ankara Sigorta Hayatınızı Garanti Eder.

Akbaba'nın Yeni Romanı:

Berber Nonoş.

YAZAN=SERBERBER ÇİZEN=YALÇIN ÇETİN

«Berber Nonoş» ve «Alâbokufış» bu iki ismi bütün Ankara yüksek sosyetesinin hanımları biliyorlar.

Berber Nonoş hayatta nasıl muvaffak oldu? Çünkü onun Mıstık gibi bir akıl hocası vardı.

Berber Nonoş, eline makas almadığı halde, dünyanın en büyük kadın berberi oldu. Çünkü onu meneceri Mıstık, Türkiye'ye gelmiş, yabancı kadın saçı mütehassısı diye ilân etmişti.

BERBER NONOŞ, ve onun icat ettiği «Alaboku-fış» saç modası. Bu çizgi romanı kahkalarla okuyacak, neşeyle seyredeceksiniz, tıpkı bir komedi filmi gibi...

Haftaya Akbaba'da başlıyor...

SEYİRCİLER DANS ETTİLER. — (Gazeteler)

İSTANBULDA !

SA

Kendisinin geldiğini duyan hay-
ili ufaklı kalabalıktan kimi re-
dırmak istiyordu. İçlerinden bir
ı:
dedi.
k muydu?
sa eve gidince büyük defterime

SAĞLAM İŞ

Sevgilisiyle Beyoğlundan geçiyorlardı. Vitrinde harikulâde güzel bir erkek paltosu gördüler. Delikanlı hemen sevgilisinin kulağına eğildi:

— N'olur, dedi. Bana beş yüz kâğıt borç versene.. Nasıl olsa evlenince öderim!

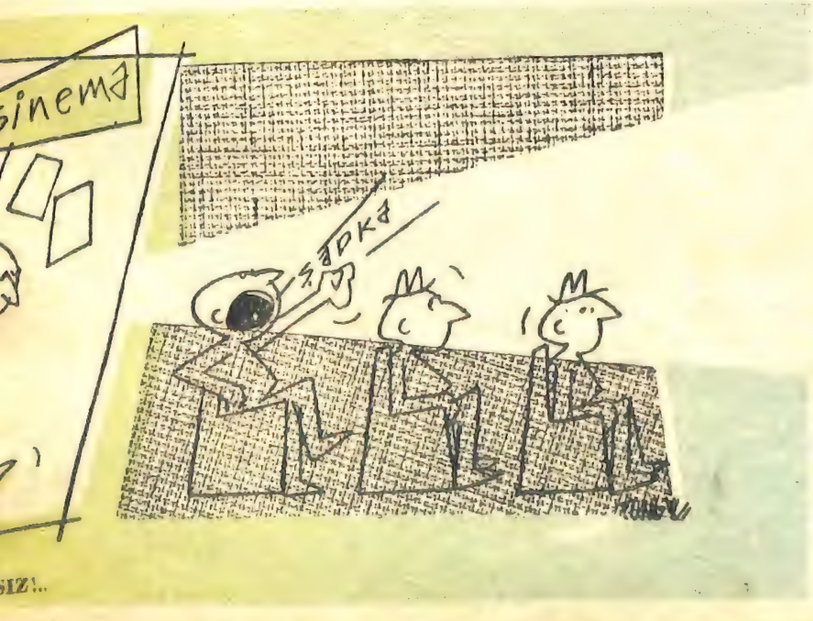

SIZ!..

Anlaşıldı mı?

İki ortak, Refikle Halûk'un bir sekretere ihtiyaçları vardı. Talihlerine gayet güzel bir kız müracaat etti. Halûk:

— Tamam, dedi. Seni aldık...

Öteki ilâve etti:

— Yalnız unutma: Şayet karım gelirse, sen Halûk beyin sekreterisin. Onun karısı gelirse benimsin!

EKREM'E CEZA

Meşhur avukatlarımızdan Ekrem Onur'un muayenehanesindeydiler. Yani, avukatın eşi, onun arkadaşı Müfide Terem, filân. Derken gayet bed suratlı bir kadın çıka geldi. Bir dâvası vardı. Anlattı. En sonunda:

— Ücretinizi öğrenebilir miyim? Ne vereceğim size? diye sordu. Ekrem hemen yumuşayıverdi:

— Efendim, onu sonra aramızda hallederiz...

Müfide Terem atıldı:

— Aman Ekrsm bey, hanımefendi size ücret vermek istiyor, ceza vermek değil!

ACIR OL

Eşref Şefik, Spor ve Sergi sarayında, bir boks maçını mikrofona söylüyordu. Bir ara, boksörlerden biri hiddetle ringden eğildi:

— Ağır ol be Eşref Ağabey, diye bağırdı. Senin tempona yumruk yetiştiremiyoruz burada!..

Marcel, dudağının kenarından adama güldü, sırtını çevirdi:

Bir eleştirmeci de:

— Lütfen resimlerinizi açıklar mısınız? dedi.

Marcel, adamın burnuna:

— Püfff!.. diye piposunun dumanını savurdu.

Artık Marcel kolayını bulmuştu. Bir «püfff!..» le işin içinden çıkıyordu. Ertesi gün bütün gazetelerde kıyametler koptu. Hepsinde Marcel'in ve tablolarının fotoğrafları çıkmıştı. Ateş püskürüyorlardı. Bunlar ne saçma şeylerdi.

Ama sergi, gezenlerle dolup taşıyordu. Salonun kapısında sıra bekliyorlardı. Marcel'in bütün işi resimlerinde ne demek, ne anlatmak istediğini soranların suratlarına;

— Püfff!.. diye pipo dumanını savurmaktı.

İlk eleştirme yazanların düşmanı olan eleştirmeciler, ertesi gün kaleme sarılmışlar yalnız o kızdıkları eleştirmecileri mat etmek için Marcel'in resimlerini şişirmişler, göklere çıkarmışlardı. Bu sefer öbürleri karşılık verdiler. Arkasından da ağızlarının payını aldılar. İş iyice kızışmıştı. Bir kısmının saçma dediği bu resimlere bir kısmı, harika, modern resmin şaheserleri diyorlardı.

Sanat çevresi birbirine giredursun, ha babam Marcel'in resimleri satılıyordu. Satılıyor değil, kapışılıyordu. Kolleksiyoncular, simsarlar beşer onar resim birden alıyorlardı. En ucuzu yüz bin franga gidiyordu. Bir hafta sonra sergide bir tek resim kalmamıştı.

İşin kolayını bulan Marcel, bir gece içinde kırk tuval daha boyadı. İkinci sergisi daha büyük gürültüler çıkardı. Marcel'in değeri, zenginliği günden güne artıyordu. Bütün dünya sanatçıları ondan konuşuyorlardı. Benzerleri bile ortaya çıkmıştı.

Marcel, Pol'ü unutmuştu bile. Pol'ün yıldızı çoktan sönmüştü. Aradan epey yıllar geçti. İki eski arkadaş yine bir meyhanede karşılaştılar. Marcel dirseğini tezgâha dayamış, önünde şarap, piposunu çekiştiriyordu. Pol, arkadaşının yanına geldi:

— Merhaba Marcel..

Mrcel, dudağının bir kenariyle ona güldü.

— Marcel, sandığımdan daha büyük başarı kazandın.

Marcel, Pol'ü aşağıdan yukarı süzdü, sırtını çevirdi:

Pol dayanamadı:

— Ulan hergele dedi, sana öğrettiğim numaraları şimdi bana mı satıyorsun? dedi.

Marcel, avurdunu pipo dumanı ile şişirip Pol'ün burnuna üfledi..

— Püfff!..

Pol uzaklaşırken, kendi kendine

— Hakkı, diye söyledi, hakkıdır. O benden daha modern ressam oldu.

Jean Ameiens

HİKÂYE :

VALLAHİ GİRMEM!

YÜRÜKALİ'DE, o gün bir panik havası esiyordu. Çoluklu çocuklu aileler, sabah gazeteleri ellerinde:

— Acaba dönsek mi? Buralara kadar geldikten sonra...

Diye tereddütle çekişmektey diler. Çünkü bütün gazeteler Büyükada'da polis vak'alarının, yani çocuk felcinin çoğaldığından bahsediyorlardı. Plâj sahipleri saçlarını, başlarını yolmaktaydılar. Bildiğiniz gibi, neticede resmî beyanlar verildi, tekzipler, tavzihler, plâjların kapatılmıyacağı, bu illetin suyla sirayet etmediği günlerce ilân edildi ama, plâj sahipleri binlerce lira zarar ettikten ve kurunun yanında yaş da yandıktan sonra... Bunun tek sebebi neydi biliyor musunuz? Ali Beyin gayet güzel bir kızı olması.. Eğer Güner bu kadar güzel bir kız olmasaydı, İstanbul bu çeşit bir felâketle karşılaşmaz, ortalık mayna oluncaya kadar insanlar telâşlanmaz, millet zarara girmezdi...

Yani polimyelit hastalığını Güner mi aşılıyordu? Ne münasebet... Sadece Güner, Yılmaz'a hayır demişti... Daha doğrusu Güner değil de babası...

Güner, Ada'nın doğrusu en güzel kızı sayılmazdı. Ama en vaitli ve istidatlısıydı... Sımsıkı vücudu, incecik beli, daima tenine yapışık gibi biçtirip giydiği elbiselerini delercesine geren körpe göğüsleriyle, o herşeye ve bilhassa insan etine, dişinin çıplaklığına kanıksamış olan Ada'lıları çileden çıkarıyordu. Cinsinin fahrî propagandacısıydı âdeta. Üstelik sevişmesi gayet canlı, hareketli ve heyecanlıydı. Artık herkes biliyordu ki, bunca flörtten sonra, Güner kendisine koca bulamaz...

Lâkin bu koca, daha doğrusu koca namzedi, zuhur ediverdi. Yılmaz'dı bu... Yılmaz, genç, toy bir Üniversiteliydi. Babasının son kanundan evvel hayli vurgun yaptığı biliniyordu. Bu itibarla yazları Ada'ya gelirlerdi. Bir gün iskeledeki rıhtım boyunda, bir defa da Nizam yolunda Güner'e rastlamış, kıza derhal âşık olmuştu.

Tatlı Güner bunu hissetmekte gecikmedi. Arkadaşlarına:

— Bize iyi eğlence çıktı çocuklar, diyordu, şu acemiyi yetiştirelim...

Ve elbirliğiyle, çamların altında, bilhassa mehtapsız gecelerde, acemiyi yetiştirmeğe başladılar. Bu meselede Güner hepsini geride bıraktı. Ne Eleni, ne Eleftre, ne Güzin, onunla yarışamazdı zaten. Hepsi hoş kızlardı ama, istikbali düşündüklerinden, Güner kadar ileri gitmiyorlardı. Hem sonra, Yılmaz, hâline göre cevherli çocuktu. Bunu, bir gün Güner, arkadaşlarına anlattı:

— Ben, dedi, bunca erkek tanıdım, bu oğlan kadar...

Neyse... Yılmaz, elbette kızı çok seviyordu ve elbette onunla evlenecekti. Bu maksatla işi babasına açtı. Adamın bu husustа bir fikri yoktu. Güner'i tanıyordu. Böyle gösterişli bir gelini olmasının, ticaret hayatında işe yarıyabileceğini hesap ladığından memnuniyetle razı oldu. İş yalnız Güner'in babasını razı etmekteydi.

Plâjcı Ali Bey -ona İstanbul'un muhtelif yerlerinde dört plâj işlettiği için böyle diyorlardı- daha önceki tekliflerden birçoğunu reddetmiş, hattâ kızına bir temiz sopa da çekmişti. Öyle rivayet ederler... Ali Bey'in enteresan fikirleri vardı çünkü... Kızının dilediği gençle namus dairesinde (!) sevişmesine göz yumduğu halde, evlenmesine kolay kolay razı olmaz, taliplerde bazı muayyen evsaf arardı. Ona göre evlenecek bir erkek, az buçuk budala olmalıydı. Fazla zekâ sahiplerini ilk ağızda reddeder, bunlar kızıma yârolmaz, çocuğu bedbaht eder diye yüz vermezdi.

Netekim plâjcı Ali Bey, bu oldukça paralı delikanlıyı da terslemekte gecikmedi... Oğlan zengindi gerçi ama, aptal değildi. Bu ise Ali Bey'in prensiplerine uymuyordu.

Yalnız, plâjcı Ali Bey, bir noktayı unutmuş, daha doğrusu düşünememişti. Kızla oğlanın ciddî surette işi ilerlettiklerini ve birbirlerine bağlandıklarını. Bir kısım Ada'lılar için bunun fazla ehemmiyeti yoktur ama, Yılmaz gibi bir çocukla işi olanlar, bunu düşünmeliler... Çünkü delikanlı, sahiden hiçbir şeyden yılacak cinsten değildi. Düşündü, taşındı. Evvelâ bir gazeteye muhabir olarak kapılandı. Ondan sonra da, bu polio balonunu uçurdu. Güner'e:

— Görürsün bak, dedi, sevgimizin intikamını peder bey'den nasıl alacağım...

Aldı da... Yalnız kızı alamadı. Bu hâdisenin sebebini öğrenince Ali Bey:

— O kalleşse, ben ondan beterim...

Diye kızı Avrupa'lara kadar göndermenin çaresini buldu.

Anladınız mı şimdi polio meselesinin içyüzünü?

— *Hikâyeci* —

Ses..... Sanatkârı!..

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

PAHALI MI?

Tanınmış kulak, burun boğaz mütahassıslarımızdan Muzaffer Öktem, çok cici bir hanım olan karısına yeni bir manto daha alacaktı. Berbat bir havada kürkçüye gittiler. Bir kürk beğendiler. Fiyatını duyunca Muzaffer tereddüt etti:

— Ama, biraz pahalı değil mi?

Karısı kulağına fısıldadı:

— İnsaf et şekerim, bu soğukta ucuz bile!

SEKSAPEL Kraliçesinin MACERALARI

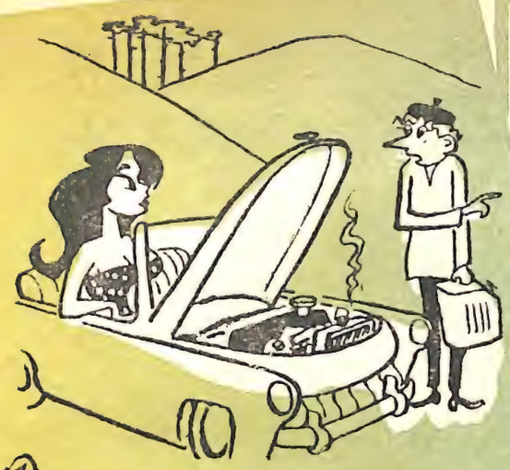

① —BENZİNİNİZ Mİ BİTTİ?.. ŞİMDİ GETİRİRİM.

② —BENZİNE NE HACET GÜZELİM, ARABANIZI BEN ÇEKEYİM!..

③ —YOOO, VALLAHİ BIRAKMAM BEN ÇEKECEĞİM.!..

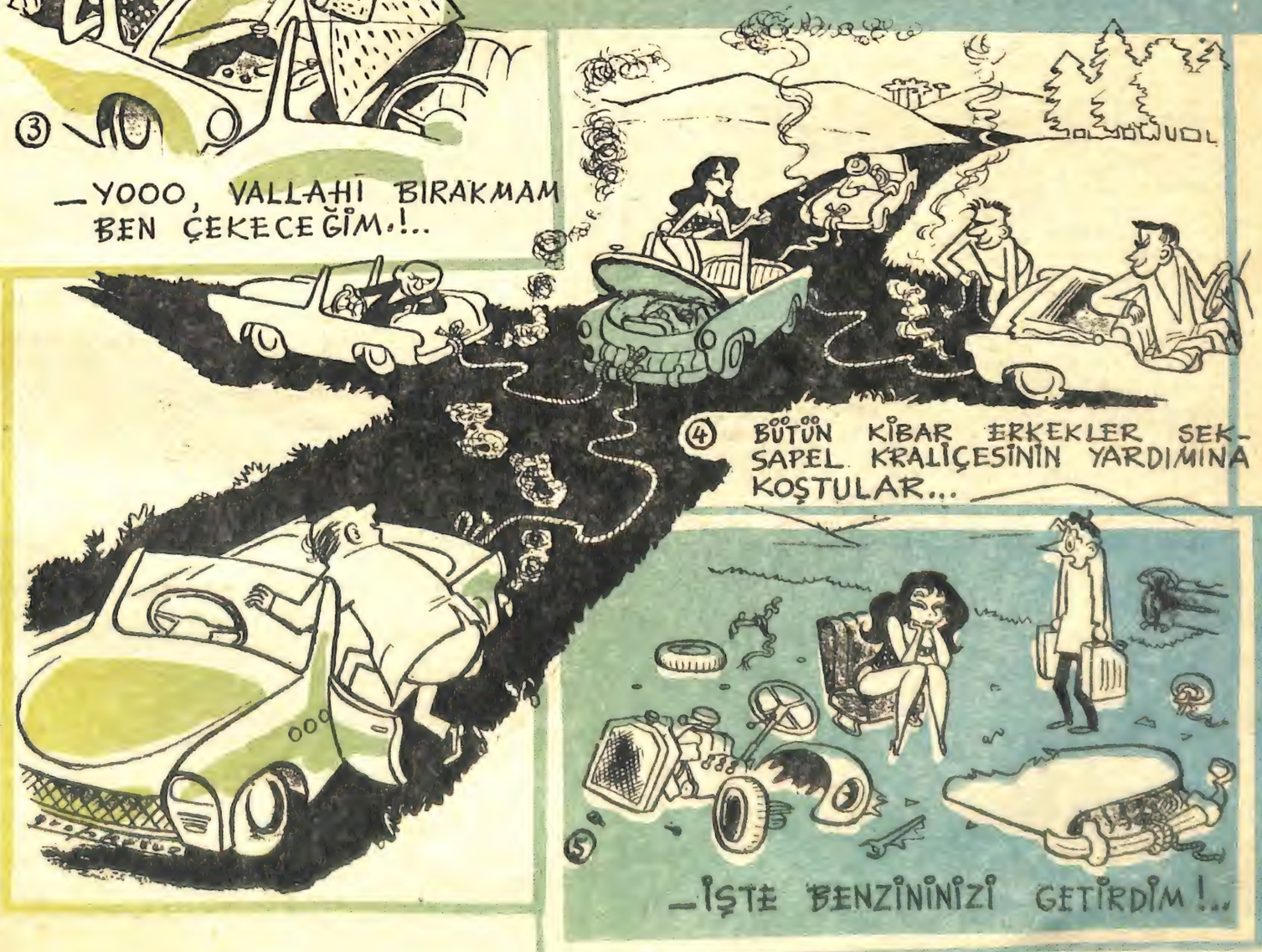

④ BÜTÜN KİBAR ERKEKLER SEKSAPEL KRALİÇESİNİN YARDIMINA KOŞTULAR...

⑤ —İŞTE BENZİNİNİZİ GETİRDİM!..

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 34 ★

— Helâl olsun! diye tekrarladılar. Böyle yüz tane Canan helâl olsun Abdurrahman beye...

Söze karışamıyordum ama, bu Abdürrahman beyin kim olduğunu konuşulanlardan anlamıştım. Gazetelerde sık sık nutuk verirken resimleri çıkar, ismi geçer, bilmem hangi partinin ileri gelenlerindendi.

Abidin bey;

— O gece ben de vardım, dedi. Önce sofrada partiler arası münasebetin tanzimi üzerinde konuşuldu. Şu Abdurrahman bey...

Şaban bey;

— Kocası? dedi.

— Cananın kocası mı? Çok iyi bir adam. Ama kıskanç birader. Karısını Abdurrahman beyden başkasına bırakmıyor.

Salneden Canan gitti, Güler adında bir okuyucu kadın çıktı.

Abidin bey:

— Geçti bu karıdan... dedi.

Cimşit bey;

— Kâninin karısıdır ooo.. dedi, ben daha siyasî hayata atılmamıştım, o yine böyleydi.

Şaban bey;

— Bilmezmiyim, dedi, rahmetli Rızık beyin zamanında az mı işe yaramıştı!..

Rakılar içiliyor, kadınlardan, şarkıcılardan konuşuluyor, Abdürrahman beyin adı sık sık geçiyor, ama buraya neden beni çağırdıklarını söylemiyorlardı.. Başım dönmeğe başladığı için, onlara çaktırmadan rakıyı yudum yudum içiyordum.

Adını söylemedikleri delikanlı birdenbire:

— Sabahattin bey, şair misiniz? dedi.

Şairlik de nereden çıktı? Damdan düşer gibi sorulan bu soruya şaşırmış;

— Yooo... demişti, neden şair olacakmışım!

— Hikâye mi yazıyorsunuz?

— Yok, yok, dedim, hiç öyle işlerle uğraşmam.

— Beni tanıyorsunuz değil mi?

— Bilmem... Hatırlıyamadım. Evvelce tanışmış mıydık?

— Hayır ama, adımı duymuş olmanız lâzım.

— Adınızı mı?. Nedir adınız?

— Ahmet Kemal...

— Hiç duymadım.

Dudağının kenarı ile güldü. Sanki adını duymağa mecburmuşum gibi bir hali vardı.

— Şiirlerimi de okumadınız mı?

— Yooo...

— Şaşılacak şey. Memlekette hiç kimse okumuyor. Size bir şiirimi okuyayım. Bakalım beğenecek misiniz?

— Buyurun!

Biz bu Ahmet Kemalle konuşurken, öbürleri de kendi âlemlerine dalmışlardı. Ahmet Kemal bir şiir okudu..

— Nasıl? diye sordu.

— Güzel! dedim.

— Güzel mi? Güzel de ne demek?.. Şaheser. Çıkarın defterinizi de yazın.

Defterim falan yoktu. Numaradan arandım.

— Tüh, dedim, yanıma almamışım.

Kendisi cebinden kâğıt kalem çıkardı:

— Söyliyeyim de yazın, ben herkese şiir okumam. Siz çok hoşuma gittiniz, sonra şiirden de anlıyorsunuz.

O söyledi, ben de yazdım:

KİRALIK

Salon salamanje,
Her türlü konforu var!
Röntgen deliklerinden dikizle komşuları
Hem alafranga helâsı,
Hem de alaturkası...
Birinden çık, birine gir!
Sandalyeye çık ta, pencereden bak,
Hilton'un damına nâzır,
Gömme banyosu lodos tarafında
Bin liradan senelik peşin,
Şu mutbağa bak beyim,
Aç havagazını intihar et!
İstersen şu balkondan,
Kaldır, fırlat kendini...
Bak, hem de aşağısı asfalt!..

Ahmet Kemal:

— Türk edebiyatında böyle şiir yazılmamıştır. Bu güne kadar, dedi. Böyle bir şiiri ne Yahya Kemal yazabilir, ne Ali Kemal, ne Yaşar Kemal, ne Orhan Kemal... Bunu ancak Ahmet Kemal yazar, ben yazabilirim.

— Tebrik ederim, dedim.

— Ben millî müsavat partisinin gençlik kolu başkanıyım.

— Çok iyi... Bu Millî müsavat partisi dediğiniz hangi parti?

— Aaaa!.. diye ağzını bir karış açtı.

Çok ayıp bir şey sorduğumu anlamıştım.

— Aaaa... Bilmiyor musunuz? Abdurrahman beyi, Cafer beyi, Behlül beyi...

— İsimlerini duydum, dedim.

— Siz neler okursunuz?

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

CENNET!

Hoca coşmuş, kürsüde vaız ediyordu:

— Cennetteki hayat, dünyadaki hayata benzemez... Cennetin nimetleri dünyanın nimetlerinden bambaşkadır.. Canın ne istedi? Bir hindi dolması mı? Bir kaymaklı baklava mı?.. Bir tabak buzlu şeftali mi? Daha hayalinizden geçerken, bir de bakacaksınız ki, lepiska saçları topuklarına kadar dökülmüş bir hûri, altın tepsiler içinde getirmiş, önünüze koymuş!.. İçkilerin en tatlısı, en doyum olmazı kevser şarabı istediğiniz dakikada hazır... Köşkler, bahçeler, çiçekler tarife sığmaz!..

Hoca, bir an durup nefes alırken, cemaat arasında bulunan Derviş Mehmet, şöyle bir doğrularak seslendi:

— Kuzum hazret, sen bütün bu söylediklerine sahiden inanıyor musun?

— Elbet inanıyorum...

Bektaşi babası, alaycı bir gülüşle:

— E, ne duruyorsun bu dünyada imanım, dedi. Bir an evvel ölsene!..

CELÂL HEPBİL
Köyiçi BEŞİKTAŞ

GÖSTER FERMANINI

Bektaşi bir gün bir bağın önünde oturmuş dilenirken oradan geçen bir köylü bağdaki üzümlere imrenerek:

— Ah efendi, dedi. Öyle susadım ki, bıraksalar üç okka üzüm yerdim.

Bektaşinin muzipliği tuttu.

— Gir kardeşim, dedi, gir istediğin kadar ye, padişahın fermanı cebimde. Bu bağ benimdir.

Köylü, kanarak bağa girdi, bir kaç salkım koparıp da yemeğe başlıyacağı sırada bağ bekçisi yerinden fırladı. Bir yabancıyı bağda görünce hemen yanındaki silâha davranarak ateş etmeğe başladı. Köylü kendini yere atarak:

— Derviş efendi, çabuk göster fermanını, yoksa halim harap, diyerek bağırdı.

Bektaşi:

— Ayol dedi, bu tozduman içinde ferman okunur mu?

MEHMET GÜLEN

Devrek Çeşme meydanı No. 15
DEVREK

Yeni Müsabakamız

Bektaşi fıkraları müsabakasına yavaş yavaş nihayet vermek kararındayız. Artık bu zarif fıkralar tükenmeğe ve tekrarlanmağa başlamıştır.

Eğer yeni ve güzel fıkralar gelecek olursa, onları memnunlukla neşretmeğe devam edeceğiz. Şimdilik elimizdeki son fıkraları okuyup ayırıyoruz.

Bunlar bitinceye kadar birer ikişer sayfalarımızda yer alırken, yeni bir müsabaka ile okuyucularımızı memnun etmeğe karar verdik.

EN BEĞENDİĞİNİZ FIKRA!

Elbet bir çok fıkra okudunuz ve dinlediniz. Bunların içinde daima zevk ile ve tatlı bir tebessümle hatırladıklarınız vardır.

1 — Bu fıkralar, yerli fıkralar olabilir,

2 — Nasrettin Hoca fıkraları olabilir.

3— Meşhur şahıslara ait nükteler, fıkralar olabilir.

4 — Yabancı dillerden çevrilmiş başka milletlere ait fıkralar da olabilir.

Bu yeni müsabakamıza katılacak okuyucularımızdan rica larımız şunlardır:

A — Gönderilecek fıkralar daha evvel Akbabada çıkmış olmamalıdır.

B — Mümkünse doktilo ile ve kâğıdın yalnız bir yüzüne yazılmalıdır.

C — Daktilo ile yazmağa imkân yoksa, mürekkeple ve gayet okunaklı olarak yazılmalı, isim ve adres ilâve edilmelidir.

VEREĞİMİZ HEDİYELER

1 — Gönderilecek fıkralar geliş sırası ile ve gönderenlerin isimleri ve adresleriyle neşredilecektir.

2 — Her fıkra için, Akbaba yayınlarından bir kitap hediye olarak gönderilecektir.

YAZMASI SİZDEN, ÇİZMESİ BİZDEN...

EMEKTAR TRAMVAYLAR KALKTI.. (Gazeteler)

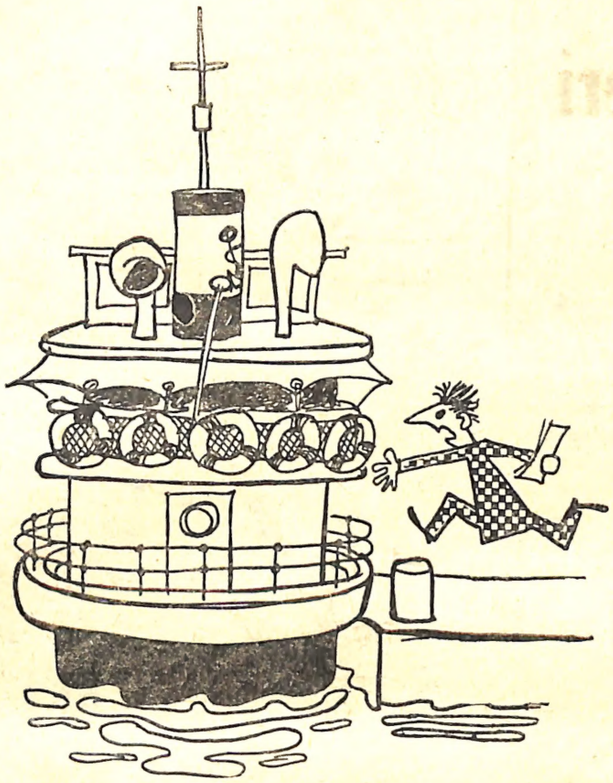

— Bari şu vapurlar kalkmadan yetişsem!..
Yazan : F. Vardır. Dibekçi Kâmil sokağı No. 2
Çizen: Nehar Tüblek.

UÇMAK, KONMAK!

Baba erenler, sizi göğe uçuracağım diye zengin müritlerinden bir kaçını sızdırıp duruyordu:

— İki teneke Urfa yağı gelsin!.

— Bir çuval pirinç yolla!

— Üç sandık şeker gönder!..

Nihayet sabırları tükenen dervişler homurdanmağa başlayınca, bir mehtaplı gecede baba erenler:

— Haydi, dedi, göğe uçmanız zamanı geldi...

Ve hepsini dergâhın bahçe duvarına çıkartıp kollarını da kanat gibi yıldızlara doğru açtırdıktan sonra emretti:

— Uçun ya kullarım!..

Hacı Bektaş kulları, çığlıklar içinde sapır sapır yerlere serilince baba erenler, esefle mırıldandı:

— Ne yapayım?.. Ben uçurdum ama siz konamadınız!..

ALİ ERKUL
Kocamustafapaşa.

Akbaba: Lütfen adresinizi gönderiniz.

— Rica iderim, ben sizin bildiğiniz kızlardan değilim!..

MAHALLENİN KISMETİ

★ **AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 16** ★

Çocuktan al haberi demezler mi? İşte dinle. Hadi oğlum Cengiz, anlat bakayım yavrum, neler gördün.

Cengiz üst dudağından ağzına doğru kayan sümüğünü çekti:

— Anlatmam! dedi.

Küçük çocuk, annesi aleyhin de fena bir şey yaptığını anlamıştı.

— Ama bak, sana çukulata alacağım.

Çukulatayı duyunca, Cengiz nazlanmadı. Gördüklerini bir bir anlattı.

— Daha anlat... Ama sana bak sonra çukulata almam!..

Atiye, teker teker mahallenin bütün kadınlarını çağırmıştı. Cengiz, anahtar delizinden gördüklerini bir bir anlatıyordu. Hattâ bu anlattıklarının hoşa gittiğini görünce, o çocuk aklı ile bire bin katıyordu.

Atiye:

— Ama bak, anlatmazsan sana çukulata almam!.. dedikçe, çocuk çukulatanın gayreti ile boyuna anlatıyordu.

O gün akşama kadar yirmi otuz kere anlatıp, hâlâ kendisine çukula alınmadığını görünce, Cengiz kızdı. Sümüğünü hızla çekerek:

— Ben de babama söylerim, görürsünüz gününüzü!.. dedi.

Ağlıyarak sokata fırladı. Sümüğüne karışan göz yaşlarını yumruğu ile silmeğe çalışan çocuk; tam sokağa çıkmıştı ki, yine her zamanki gibi eli kolu paketlerle dolu babasını yokuşun başında gördü. Hemen babasına koştu. Olanı biteni bir kere de babasına anlattı. Sonra da

— Çukulata alacağız diye beni kandırdılar, dedi.

O gece sabaha kadar Kırk merdiven mahallesinin iki evinde, iki kadının feryadı duyuldu. Postacı Tahsin bir yandan, Bakırcı Yunus bir yandan karılarını dövüyorlardı. İki kadının feryadı, sabaha kadar birbirine cevap verdi.

Kırkmerdiven mahallesi, kocalarından dayak yiyen kadınların feryatlarına, çığlıklarına alışıktı. Sabaha karşı kavga, gürültü durdu. Erkeklerin haykırmaları, bağırmaları, kadınların çığlığı kesildi. İki erkek de dayat atmaktan yorulmuşlardı.. Kadınların vücudü çürük içinde kalmıştı. Mahallenin bütün erkekleri de, kadınları da bilirler ki, sevişmenin en iyisi bu dayaktan sonra olur. Kadınlar ıslatılmış köpek gibi kocalarına sokulurlar. Erkekler de şimdi, Hacı Mesut'tan intikam almak için, karılarına sahip olduklarını kendi kendilerine ispata kalkmışlardır.

KAŞINAN KOCALAR

Üstüste geçen bu olaylardan sonra, mahalle erkeklerindeki Hacı Mesut efendiye karşı olan soğukluk kalmamıştı. Akşam evlerine dönen erkeklerin gözri, Hacı Mesud'un penceresinda idi. Belki ihtiyarı görürler, iki lâf ederlerdi. Sonra ya Hacı Mes ut onları evine çağırır, ya onlar Hacı Mesud'u buyur ederlerdi. İşte mahalleye gül gibi, sütlâç gibi bir orta malı kız düşmüştü. İşin arlanacak bir yönü kalmamıştı. Mahallenin Kısmeti ilkin Postacı Tahsinin, sonra da Bakırcı Yunusun elindln geçmişti. Ondan sonra da Mahallenin Kısmetinden ihtiyar muhtar Sezai bey bile payını almıştı.

Kahveci Blâl:

— Hele sen şu öksürüklü muh tara bak! diyordu. Herif, kendi karısından günde üç öğün yemek gibi, üç posta dayak tayınını almasa rahat edemez. Bir de kalkmış, elin karısına kızına göz koymağa...

Ne olursa olsun, Sezai bey işini becermişti işte...

Şoför Recep:

— İş bilenin, kılıç kuşananın! diyordu. Seninle biz, ciğerci kedileri gibi yalanıp duralım!..

Artık, komşuya bakmanın, komşu karısına kızına göz koymanın ayıp olduğu gibi, lâflar konuşulmuyordu. İş öylesine açığa çıkmıştı ki, erkekler bir ayak önce, sıraya girmek, kendilerine düşen payı almak istiyorlardı.

Şoför Recep:

— Ölüm, ölüm!.. diyordu, karı değil ölüm be!.. Ölüm kadar güzel... Bir ağız var, diyorum sana, «gel öp, ısır beni!» diye bar bar bağırıyor.

Hacı Mesut, gül dalı bastonuna dayana dayana, her gün, her gece Muhtar Sezai beyin evinde idi. Herif yalnız, geniş yürekli değil, kesesi de, eli de açıktı. Bir zaman Postacı Tahsini, bir zaman Bakırcı Yunusu beslemişti. Şimdi de Muhtar Sezai beyi besliyordu.

— Muhtarın karısı gebe kalmış!..

Haber bir günde mahalleye yayıldı, Bilâlın kahvesine kadar geldi.

(Devam edecek)

Dünya Karikatürleri

— Lokantamızın en eski müşterisidir!..

— İtalyan —

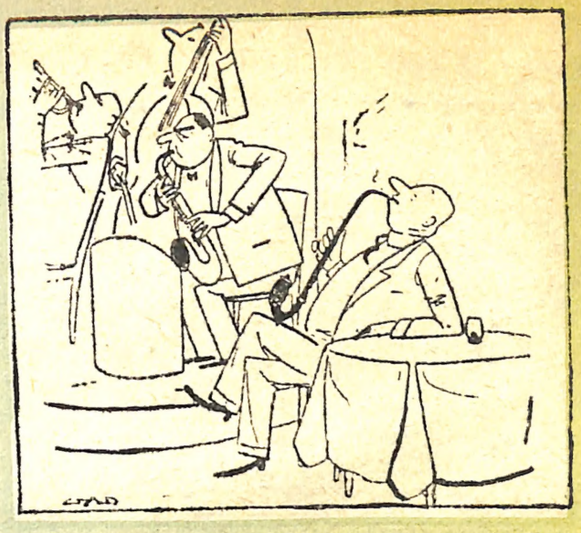

YAZISIZ!..

— Fransız —

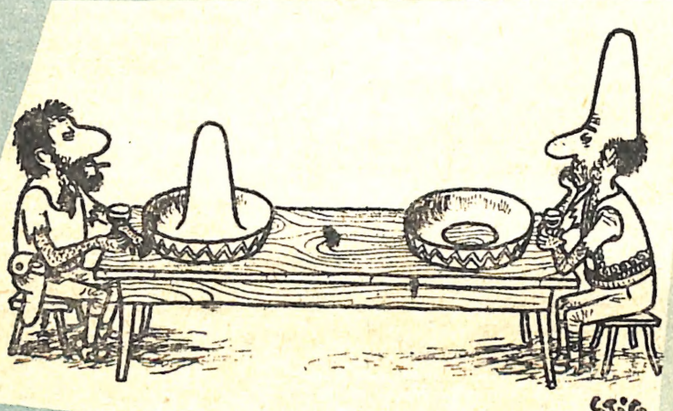

YAZISIZ!..

— Alman —

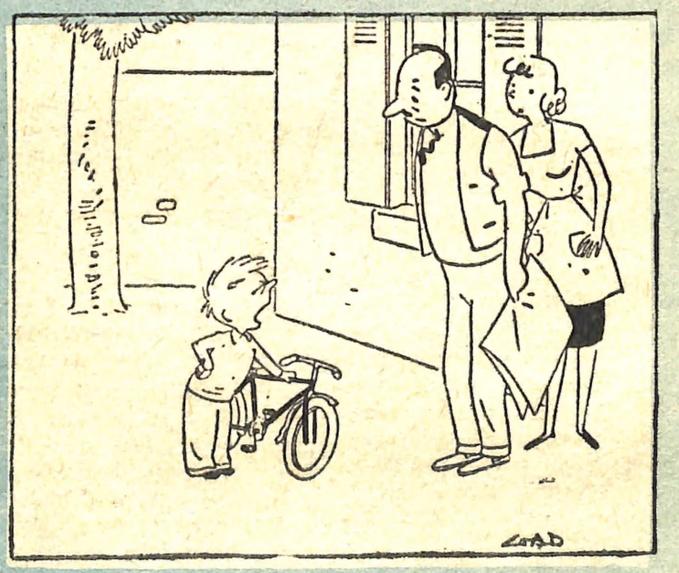

— Öğle yemeğine beni beklemeyin, okuldan çıktıktan sonra, şehirde şöyle bir tur yapmak istiyorum!..

— Fransız —

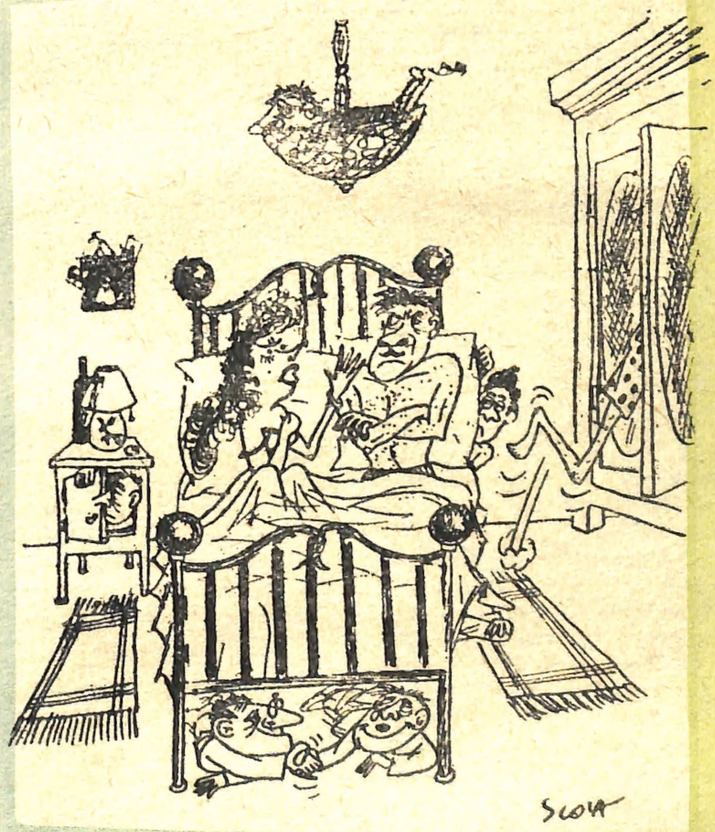

— Aman kocam geliyor, saklan!..

— Bana bakma, ben kaptanım, bir facia vukuunda gemiye en son terkeden kaptandır!..

— Fransız —

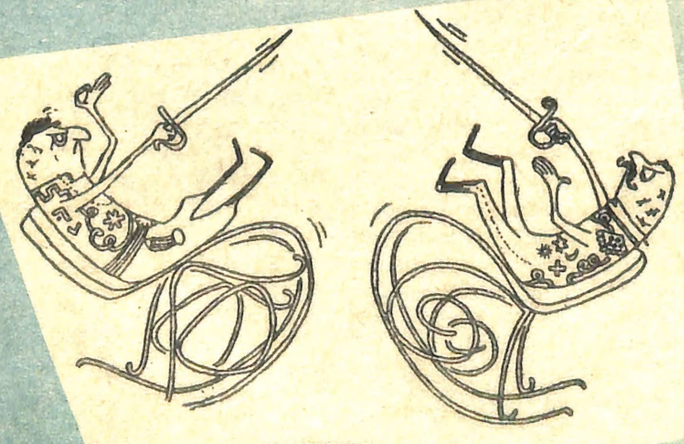

YAZISIZ!..

— Alman —

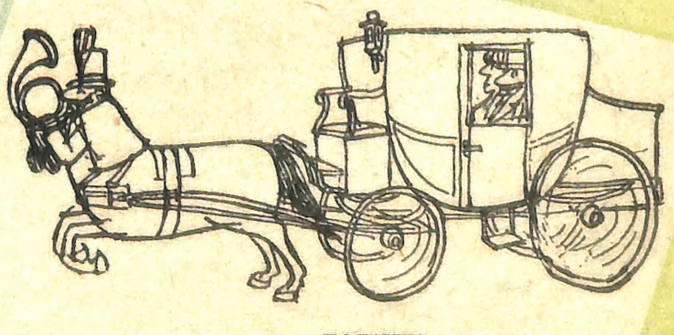

YAZISIZ!..

— Alman —

Grafika

En Yüksek Kalite!

VİTA'nın kalitesi daima yüksektir: Sıhhat için elzem olan bu vasfı, VİTA, hazırladığınız, her şeye, ilâve etmiş oluyor.

Sıhhî ve fevkalâde sâf bir gıdadır: VİTA, en birinci nev'i ayçiçeği, pamuk ve susam yağları ile imal edilir.

VİTA'yı muntazaman kullandığınız takdirde, mutfak bütçenizde de esaslı bir tasarruf yapmış olursunuz.

Ve, kendi kendinize diyebilirsiniz ki:

VİTA, paramın en iyi KARŞILIĞIDIR.

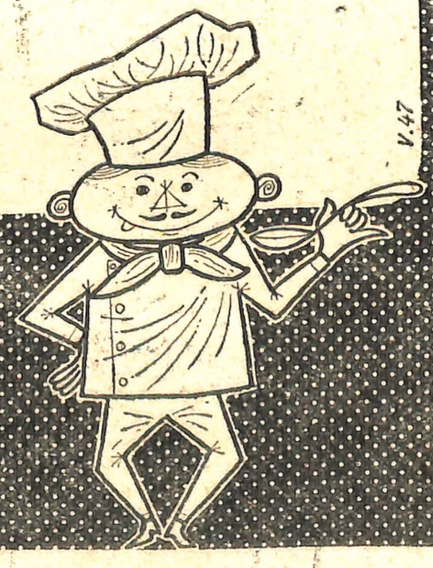

V.47

TÜRKİYE

VAKIFLAR BANKASI

T. A. O.

BİR YILDA

TASARRUF MUDİLERİNE

3.170.000

LİRA TUTARINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİSİ

PARA İKRAMİYELERİ

DAĞITIYOR

Yılın Son İki Çekilişi

26 EKİM 1956	31 ARALIK 1956

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

YUSUF ZİYA ORTAÇ
Sahibi :

Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP

Abone : Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Telefon: 221811
Fiatı: 50 Kuruş
Adres : Koldfarer Cad. No. 8-10. Daire 8.
Belediye — İstanbul

Akbaba
Siyasî Mizah Gazetesi

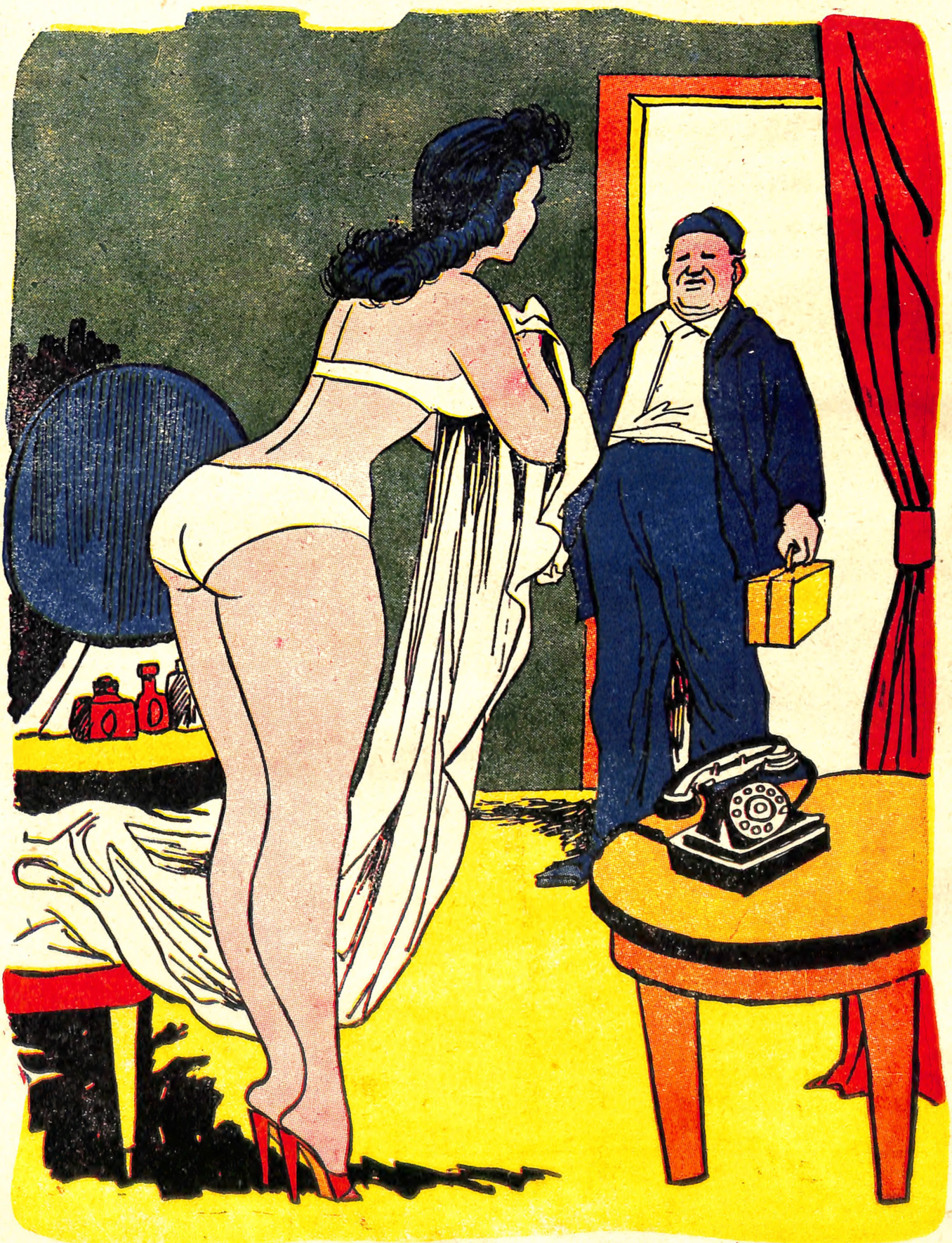

Telefon tamircisi — Hatlarımızı muayeneye geldim bayan!..